

DE CINCI ORI DE LA ZERO ȘI DE DOUĂ ORI MILIONAR

- O POVESTE ADEVĂRATĂ -

VIAȚA seamănă cu o poveste, ceea ce este important nu e LUNGIMEA ei, ci VALOAREA ei.

CREDINȚA ÎN DUMNEZEU mi-a dat totul. În tot ceea ce am făcut l-am pus pe Dumnezeu pe primul loc.

Deși nu am un talent extraordinar la scris, m-am gândit că ar fi interesant pentru descendenții mei - și nu numai - să cunoască o poveste de viață adevărată și să observe cât de rezistent poate fi și cât de mult poate suporta un om. Ceea ce m-a determinat însă să scriu această carte a fost faptul că de foarte multe ori am întâlnit oameni - unii chiar apropiați mie - care după un foarte mic eșec își plâng de milă și se văicăresc că viața lor este distrusă și că nu mai are rost să trăiască.

M-am născut în februarie 1944, într-o familie de țărani gospodari, într-o perioadă foarte grea pentru ei și nu numai - în timpul celui de-al doilea război mondial. Din spusele mamei mele nu am fost un copil prea dorit, având în vedere greutățile prin care treceau părinții mei, așa explicându-se și faptul că, deși m-am născut pe 5 februarie, am fost declarat la primărie abia pe 22 februarie, fapt care m-a determinat ca de-a lungul vieții să-mi sărbătoresc ziua de naștere de două ori în fiecare an, și pe 5, și pe 22. Am fost al treilea copil al familiei din cei patru (doi băieți și două fete) și probabil de aceea am fost cu noroc.

Tatăl meu avea un atelier de tâmplărie bine dotat. Fiind foarte întreprinzător și foarte gospodar, a fost numit șef de fermă la I.A.S., fermă

situată în satul nostru - GĂGEȘTI, VRANCEA, ceea ce pentru el a fost o oportunitate, dar care pe noi ne-a afectat foarte mult. Nu după mult timp s-a "combinat" cu secretara lui, cu care a și rămas până la sfârșitul vieții. Acest lucru a avut repercusiuni catastrofale pentru noi, cei patru copii. Prima lovitură ne-a fost dată de colectivizarea totală a tuturor bunurilor - terenuri, vii, atelaje - când părinții mei, oameni gospodari, au rămas fără tot ce aveau. Cam în aceeași perioadă a anului 1953, tatăl meu a divorțat de mama, iar noi, toți cei patru copii, am rămas cu mama. Tata era obligat să plătească mamei o pensie alimentară de 50 lei pe lună pentru fiecare copil, sumă care era derizorie la acea vreme, și pe care de multe ori nici nu o dădea. Țin minte că în martie '53 (abia fusesem făcut pionier), a venit tata cu ginerele său Șerban (mai avea o fată dintr-o altă căsătorie) cu o căruță, în timp ce mama era la procesul pentru pensie alimentară la Judecătoria la Panciu - Panciu fiind reședința de raion - și a demontat toate ușile și geamurile de la casă, cu tot cu tocure. Astfel am rămas într-o casă în care practic nu se putea locui, era un curent atât de puternic, că nu puteai rezista multă vreme. A încercat mama să pună țoale în geam, dar nu am rezistat decât vreo două săptămâni. Tata a procedat astfel pentru că voia să ne dea afară din casă, iar legal nu avea cum s-o facă. Acest lucru m-a marcat profund și nu l-am putut uita niciodată. După mulți ani, când situația noastră era cu totul alta, tata a încercat să se împace cu mama, iar atunci primul lucru pe care i l-am reproșat a fost acesta.

Prima mea amintire din copilărie, care a fost foarte grea, este o seară de septembrie 1947, pe când aveam trei ani, mă aflam într-o bucătărie de vară și rodeam făcălețul cu care se amesteca mămăliga și plângeam de foame. Era o seară cu lună mare, roșiatică, a unui an când seceta pusese stăpânire pe toată Moldova, iar oamenii erau nevoiți să se ducă cu trenul în Oltenia pentru o baniță de mălai. Din această perioadă a rămas porecla moldovenilor "**SÂRMĂ**". Trenurile erau atât de aglomerate, încât oamenii se urcau pe acoperiș, iar când trenul se apropia de cablurile telefonice care erau dispuse de-a lungul căii ferate,

iar din loc în loc traversau dintr-o parte în alta, primul care vedea sârmele striga: "Sârmă!", iar toți care erau pe acoperiș se culcau, altfel riscând să fie decapitați.

Am avut o copilărie atât de grea, încât nici acum nu-mi vine să cred că în toți anii aceia nu am avut decât o jucărie, un cărucior mic de lemn, pe care mi-l luase mama când aveam vreo șapte ani. Făcusem o pneumonie încât abia puteam merge, iar mama mă ducea în brațe, probabil ca să nu mai plâng. Țin minte că dimineața mă duceam cu vacile la păscut, iar după-amiaza mă duceam la școală. Probabil că asta m-a determinat să învăț cu disperare în toți anii de școală și să fiu printre primii elevi din clasă.

Îmi amintesc că atunci când venea vara, în special lunile iulie - august, eram atât de strâmtorați, că nu aveam mălai nici pentru o mămăligă. De milă, vecinii noștri, care ne erau rude - nea Didi și tanti Maria - ne dădeau câte o cană de mălai, din care făceam un terci, pe care-l mâncam amestecat cu lapte.

Mama mea era o țărăncă întreprinzătoare, se ducea cu miez de nucă să-l vândă la Constanța, Galați și București, de unde se întorcea cu pește proaspăt, pe care-l vindea ca să facă rost de bani. Ca să facă rost de miez de nucă, cumpăra nuci din tot satul, apoi organiza o clacă, unde se adunau mulți vecini. Cu toții spărgeau nuci, care mai întâi se introduceau în apă caldă pentru a se sparge mai ușor și pentru a lua în greutate - iar zecile de kilograme de miez de nucă luau drumul piețelor.

Îmi amintesc de o secvență din perioada când stăteam cu chirie într-o casă din apropierea casei din care ne-a alungat tata. Nu mai aveam nicio vacă și făceam foamea la propriu. Un vecin de-al nostru - Țuțu Purdel - care era primarul comunei și căruia îi vândusem vaca noastră, a venit într-o zi și ne-a adus-o înapoi. Ne-a lăsat-o să avem noi grijă de ea, iar laptele rezultat era al nostru. A făcut un gest care peste timp i-a fost răsplătit însutit - *"tot ceea ce trimitem în Univers, gânduri, fapte se întorc"*. Au trecut mulți ani, iar eu ajunseseam "mare", lucram la combinatul de vinuri de la Cotești și eram la examenul din clasa a XII-a, la liceul din Vidra, iar acolo l-am întâlnit pe

binefăcătorul nostru, pe care l-am ajutat să promoveze examenele. La fel am făcut și peste mulți ani, când a venit la mine cu fiul său, care nu voia să facă armata, iar eu i l-am prezentat pe comandantul Comisariatului Militar, care l-a ajutat necondiționat. Când m-a întrebat de ce fac toate astea pentru el, i-am amintit de gestul făcut de el când eu nu aveam ce mânca.

Tot din perioada aceea îmi amintesc că atunci când venea toamna eram cei mai fericiți. Când nu aveam ce mânca, mama sărea gardul la vecin (mai ales când ploua, pentru că nu rămâneau urme), care avea o vie nemaipomenită, și ne aducea struguri.

Prin lunile iulie-august mama culegea porumb în lapte - era un soi de porumb care se numea „Ciocantin” - și îl punea la uscat pe prispă, iar după câteva zile, când se usca, îl ducea la moară și-l măcina, rezultând cel mai gustos mălai, care dădea mămăligii un gust divin, gust pe care nu l-am mai regăsit niciodată de-a lungul anilor.

În acea perioadă, sora mea cea mare Maria era elevă la liceu la Focșani, fratele Nelu era la Școala de copii - orfelinat - iar eu rămăsesem cu sora mai mică, Lița. Ne urcam pe acoperișul grajdului, iar eu de fiecare dată îi spuneam: "când o să fim mari eu o să fiu bogat, o să am bani și o să vă dau la toți", fapt care s-a și întâmplat întocmai.

APROPO:

"Ai grijă ce-ți dorești, că s-ar putea putea întâmpla întocmai".

"Pentru tot ce mi-ai dat

Pentru tot ce mi-ai luat

Și pentru tot ce mi-ai lăsat,

DOAMNE, îți mulțumesc!"

"Țintește cerul și cu certitudine vei atinge vârful copacilor".

"Să ai mereu curajul să crezi în tine".

"Părerea oamenilor se schimbă în funcție de interese!"

După aproximativ 4 ani mama a primit un teren de la bunicul Andrei și astfel am început să visăm la o casă a noastră, deși nu aveam niciun ban. În toamna anului 1958 am dat examen de admitere la liceul Unirea din Focșani - la vremea aceea admiterea la liceu era mult mai grea decât cea de la facultate din ziua de azi - și am luat examenul. Dar, pentru că sora mea, Maria, intrase la facultate, a trebuit să renunț eu la liceu, deoarece mama mi-a spus că nu are cum să ne întrețină pe amândoi în același timp. Astfel m-am trezit elev la Școala profesională de viticultură și pomicultură din Odobești. Aici am intrat fără examen, deoarece aveam note foarte mari la școala generală (note de 9 și 10).

În aceeași toamnă ne-am apucat să construim o căsuță din chirpici (pământ argilos, paie și balebă de cal), iar eu am fost cel care a trebuit să transporte cu o căruță cu o singură vacă toate lețurile și grinzile de la pădure (aveam o suprafață mică de pădure la cota 1001 pe cel mai mare deal din România - Măgura Odobeștilor). Îmi amintesc că atunci când încărcam căruța cu acele lemne, deoarece erau grele și nu puteam să le ridic, mă ajutau oamenii care erau prin preajmă, mai ales pădurarul, nea Irimia, care ne era și rudă prin alianță. Peste ani, când devenisem o persoană "importantă", cu relații peste tot, i-am întors ajutorul, în sensul că fusese arestat pentru nu știu ce nereguli. Am apelat la prietenul meu, Ionică Dănăilă, care era la acea vreme procuror șef la Focșani, și am aranjat cu acesta de l-am scos pe nea Irimia din arest. *"Întotdeauna binele se întoarce, tot ceea ce trimiți în Univers se întoarce"*.

Îmi amintesc că ne-a fost foarte greu să ridicăm "căsuța" noastră din chirpici - o cameră și un hol pentru început - în vara lui '58. Când am venit în vacanța de iarnă acasă, era atâta frig și umezeală în cameră, aproape că nu puteai rezista - nu se uscaser încă lutul. Groaznică mai este sărăcia, o urăsc și cred că acesta este motivul pentru care m-am străduit toată viața să nu mai cunosc acest sentiment. Dacă nu ar fi fost frica de sărăcie și de foame, poate nu aș fi fost atât de motivat pentru tot ceea ce am făcut, dar când simți pe pielea ta cât de îngrozitoare este sărăcia, nu ai cum să uiți asta. Când pleci în viață de la

coada vacii și cu un handicap atât de puternic, lupti cu toată ființa ta pentru ca aceasta să nu se mai repete niciodată. Pentru cei din generațiile de astăzi tot ce spun eu li se pare o poveste neverosimilă, dar este o poveste trăită de mine, o poveste adevărată. Când pornești în viață așa cum am făcut-o eu, nu-ți poți permite să fii comod, să nu te implici sau să stai în expectativă. Nebănuite sunt însă căile Domnului, așa că la vremea aceea nu știam că nu o să mă bucur niciodată de vacanțe, că eram nevoit să muncesc încontinuu pentru a mă întreține și nu știam că voi fi nevoit să iau viața de cinci ori de la zero absolut, deci de la minus zero, și nu știam că viața mă va lovi atât de tare, tocmai când credeam eu că toate chinurile mele s-au terminat.

În timpul școlii profesionale îmi amintesc că am descoperit pasiunea cititului și am început să citesc cu atâta pasiune și aviditate, încât atunci când eram în anul III la profesională, bibliotecara școlii m-a chemat pe mine și pe un coleg, Răileanu, care era din Suraia, Vrancea și ne-a comunicat oficial că nu mai are nicio carte în bibliotecă pentru noi, fiindcă le citisem pe toate. Deoarece eram foarte perspicace și asimilam foarte repede ce ni se preda la ore și eram un elev foarte bun, în toate orele de meditație - atunci școala era școală - citeam neconținut. Astfel am reușit să citesc și Shakespeare (25 volume), Schiller, Racine, Moliere, toată biblioteca școlii. Iubeam la nebunie teatrul, eram un visător, iubeam totul. Încă de atunci visam cu ochii deschiși, îmi doream o viață plină de fericire și împliniri, ceea ce în mare parte s-a împlinit.

"Tot ceea ce cereți - rugându-vă - să credeți că ați și primit, și veți avea".

După terminarea școlii profesionale am fost toți repartizați în funcție de media obținută la diverse I.A.S. - uri din țară. Eu, pentru că aveam numai medii de 9 și 10 am fost repartizat la I.A.S. Odobești, la o fermă din comuna Vârteșcoiu, unde șef de fermă era un tip simpatic și foarte gras - Guluță Coman. Trebuie să spun că pe atunci sistemul de învățământ era organizat astfel: școală profesională de trei ani, după absolvire erai muncitor calificat; încă trei ani de

practică și trei ani de școală de maiștri, deci după nouă ani de școală deveneau maistru. Atunci puteai să devii șef de brigadă/fermă. Am avut șansa ca în primul an de practică să se reorganizeze învățământul și școala de maiștri să se transforme în școală tehnică. Astfel, cu examen de admitere am intrat în anul III la Școala Tehnică (anul trei din patru, iar anul patru era de practică). În anul acela de practică am muncit atât de greu, încât a lăsat urme adânci în viața mea. Am fost nevoit să dorm toată iarna într-o cameră fără încălzire, când mă culcam mă acopeream cu patru pături, mă culcam îmbrăcat și băgam capul sub pături să mă încălzesc puțin. Nici acum nu știu cum de nu "am dat colțu", mai ales că a fost o iarnă foarte grea. În timpul anului IV eram în practică la C.A.P.- ul din Găgești și pentru că mama Ilinca era șefă de fermă (mama era o țărăncă foarte isteată și întreprinzătoare, avea șapte clase, ceea ce la acea vreme era ceva extraordinar, ea era aceea care îi ajuta pe oameni scriindu-le tot felul de cereri și jalbe către diverse autorități) am aranjat și am plecat în învățământ în Vrancea, în comuna Tulnici, satul Negrileşti, mai întâi ca învățător suplinitor la clasa I, iar după câteva luni ca profesor suplinitor. Predam agricultură, botanică și sport. Ceea ce m-a determinat să aleg această variantă a fost faptul că mă îndrăgostisem de o colegă de admitere la Școala tehnică, care nu a luat examenul și a fost nevoită să se ducă învățătoare acolo, dar în alt sat. Ca să o pot vedea eram nevoit să traversez un munte călare, un drum de câteva ore.

Eram la acea școală șaptesprezece "cadavre" - cadre didactice - și singura noastră distracție era să ne închidem în bufetul satului să bem bere, să mâncăm alune și să jucăm la loz în plic. Aveam un salariu de 650 lei pe lună, cu tot cu ora de dirigiență, salariu care nu ne ajungea de la o lună la alta.

În timpul anului patru, deci în perioada când eram în învățământ am început și liceul la fără frecvență la Panciu. Îmi amintesc că am rămas corigent la franceză - prima și ultima mea corigență din viață - iar toată vara, cu ajutorul surorii mele Maria, care era studentă la filologie, la română - franceză, am învățat manualul pe de rost. Mi-a rămas întipărit în minte acest episod deoarece,

când m-am dus în toamnă la examenul de corigență la franceză, profesorul de franceză - Șoșonel era poreclit - a rămas perplex când a văzut că am făcut o teză de 10 și la oral am luat tot 10. Nu-i venea să creadă că el m-a lăsat corigent și mi-a spus că toată viața lui de profesor nu a întâlnit așa ceva. Cu franceza învățată atunci m-am descurcat toată viața, ca student și apoi când eram în "misiune la Caracas" și citeam "Paris Match".

După ce am absolvit Școala tehnică mi-am dorit să muncesc și altceva, nu la C.A.P. -ul din sat, așa că am hotărât să mă angajez la Vinalcool Bacău. Pentru că nu aveam banii necesari pentru tren până la Bacău am hotărât cu prietenul meu Titi Cioarec să ne ducem la furat de struguri (Chasselas - ceasla) și să ne ducem cu strugurii la piață la Bacău. După aceea urma să mă duc să fac cerere de angajare la Vinalcool Bacău. După ce am cules trei geamantane cu struguri, într-o noapte cu lună care lumina ca ziua, Titi a renunțat să mai meargă (era foarte rușinos, provenea dintr-o familie înstărită), așa că m-am dus doar eu și cu sora mea Lița. În câteva ore am vândut toți strugurii, care arătau extraordinar față de ce se vindea în piață (țărani care vindeau struguri erau supărați pentru că toți cumpărătorii veneau numai la noi, ceea ce aveam noi era extraordinar).

Și iată-mă angajat la Vinalcool Bacău, mai întâi în practică la Sascut, iar apoi la Podu Turcului. La Sascut stăteam cu doi colegi de-ai mei mai mari, care erau maeștri, lângă fabrica de zahăr. Aceștia în fiecare noapte se îmbătau și jucau poker. Doamne, ce nopți cumplite au fost pentru mine. După ce am plecat eu de la Vinalcool Podu Turcului, unul dintre cei doi - Istrate - m-a înlocuit pe mine, și pentru că a continuat să se comporte ca la Sascut și-a făcut mulți dușmani, iar nu după mult timp a fost găsit mort într-o cisternă de vin (l-a "ajutat" cineva).

De la Podu Turcului am plecat în armată și am nimerit la cel mai "renumit" regiment de infanterie, la Vânju Mare. Aici erau trimiși toți ofițerii care "strigau în front", era un fel de regiment disciplinar. Am nimerit la primul pluton de cercetași la rachete, dar norocul (Dumnezeu) nu m-a părăsit, așa că m-

au repartizat ca furier la D.S (Dosare secrete). În acest fel mi-am continuat liceul și îmi amintesc că în tot anul întâi de armată, cât am fost recrut, am făcut planton schimbul I ca să pot să învăț. Dormeam practic cinci ore pe noapte. Îmi amintesc că după ce am terminat clasa a 9-a, într-o zi, comandantul de regiment - colonelul Roșu, un tip cu o ținută extraordinară - la careul de dimineață a întrebat cine este fruntașul Cristea, să iasă în față. Eu habar nu aveam despre ce este vorba. Acesta m-a felicitat și a spus întregului regiment că sunt elev la liceul din oraș și că am luat toate examenele cu nota 10. Am aflat apoi că soția lui era directoarea liceului. Când m-a întrebat când am avut timp să învăț, i-am răspuns că am făcut toată perioada planton schimbul I și în acest timp am învățat.

După terminarea armatei m-am angajat la Vinalcool Focșani, secția Nicorești, lângă Tecuci. Aici am cunoscut-o pe prima mea soție, mama lui Marius. După vreo doi ani m-am transferat la I.A.S. Cotești, la combinatul de vinuri. În acea perioadă m-am căsătorit cu mama lui Marius și locuiam cu chirie în Focșani, lângă gară, în casa unui șofer de autobuz. Acesta ne-a dat o cameră fără încălzire, iar când veneam acasă, ca să încălzim puțin atmosfera, pentru că era frig și Mimi era și gravidă, îmi amintesc că puneam o oală de apă pe o lampă cu gaz și o lăsam să fiarbă, iar noi ne încălzeam de la vaporii calzi. A fost o perioadă foarte grea, așa este când o iei de la zero barat. În această perioadă s-a născut Marius, primul meu copil. Eram atât de fericit, încât am alergat pe stradă și am strâns vreo 15 prieteni, cu care am petrecut la barul Vrâncioaia din Focșani până dimineață.

Apoi, după ceva timp l-am cunoscut pe primarul orașului Focșani, un tip extraordinar, Atanasiu. Acesta m-a întrebat la un moment dat, într-una din discuțiile avute, dacă am casă (atunci toate casele erau date de partid, de primar, care era și prim secretar de partid). Nu după mult timp m-a chemat și mi-a repartizat un apartament de două camere lângă gara Focșani. Cred că atunci a fost cea mai fericită zi din viața mea. Atunci a fost prima dată când am

luat-o de la zero. CREDEAM atunci că s-au terminat toate necazurile și că viața mea va urma un curs normal, nu știam că viața îmi pregătise multe surprize. După câțiva ani de muncă la combinatul de vinuri, perioadă în care am făcut de toate, mai ales aprovizionare cu vinuri de la I.A.S. - urile din toată țara pentru realizarea de cupaje pentru export, am devenit apoi specialist (cu ajutorul profesorului Lepădatu de la Stațiunea Vinicolă Valea Călugărească) în deferizarea vinului cu ferocianură, procedura prin care se reducea fierul din vin și astfel se învechea cu 2-3 ani. Era o procedură foarte periculoasă, ferocianura de potasiu fiind o otravă letală. Câțiva ani am fost trimis la mai multe crame, pe care le renovam. Îmi amintesc că într-un an am fost trimis la o cramă la Cârlișele și, pentru că acolo nu aveau niciun birou, nicio cameră unde să întocmești un act, am hotărât să construiesc urgent o clădire - birou, bucătărie, grup sanitar și un mic garaj pentru motocicletă mea. De ajutor mi-a fost inginerul constructor al întreprinderii, dar și cei din gara Cotești, unde veneau toate materialele de construcție. Pentru că mai aveam niște resturi de vin prin budane m-am descurcat, dar când eram aproape gata - eram la șarpantă - a venit directorul I.A.S. - ului, Stănică Dumbravă (care întâmplător era consătean de-al meu, dar care era un zbir, se credea Dumnezeu pe pământ, mai ales că era "Erou al Muncii Socialiste" și deputat în M.A.N.) și mi-a dat dispoziție ca până dimineața următoare la ora cinci (era ora când începea munca în I.A.S) să dărâm tot, sub sancțiunea desfacerii contractului de muncă. După ce a plecat acesta (erau orele 14.00), eu m-am dus urgent în sat, am căutat toți tâmplarii și dulgherii și până dimineața la ora cinci, clădirea era gata, acoperită inclusiv cu tablă. Când a venit dimineața și a văzut ce am făcut mi-a zis: "Du-te dracului, ești mai nebun ca mine!", s-a urcat în mașină și a plecat.

Am învățat atunci că niciodată nu trebuie să te lași înfrânt, ***"niciodată nu trebuie să-ți pierzi speranța, nu știi niciodată ce-ți poate aduce ziua de mâine"***.

În anul 1970 în România s-a făcut reorganizarea administrativă, în loc de regiuni au luat naștere județele, iar județul Vrancea în care locuiam s-a mărit cu câteva comune din fosta regiune Buzău, incluzând aici comuna Slobozia Bradului, unde am fost trimis și unde am luat în primire crama de acolo. Locul unde era crama făcea parte din fostele domenii ale prințului Șuțu, iar unde era crama amplasată fuseseră odată grajdurile prințului. Am găsit un loc dezolant, acoperișurile erau stricate, ploua pe budanele de stejar din cramă, era un loc plin de șobolani și dărâmături. Era luna mai când am luat totul în primire, erau cireșii înfloriți pe marginea șoselei E 85, era o primăvară superbă, iar eu eram plin de optimism și dornic să-mi fac simțită prezența la locul respectiv. Distanța de la Focșani la Slobozia era de 30 de kilometri, exact distanța care este între București și Scroviștea, locul unde trăiesc de mai bine de 25 de ani. Făceam naveta cu o motocicletă Jawa de 250 cm³, pe care am iubit-o la nebunie. Când venea iarna era imposibil să merg cu motocicleta, mai ales când era zăpada mare, așa că prietenul meu, nea Ion Doldor, care era director la I.G.O. Focșani îmi dădea de fiecare dată câte o mașină să mă ducă la serviciu, mașină pe care o umplea de fiecare dată cu multe bidoane de 20 de litri. Nu mică mi-a fost mirarea când într-o zi mi-a spus: "Ștefane, știi cât vin mi-ai dat anul ăsta? 8000 de litri". Vă imaginați în patru ani, cât am stat acolo, cât vin i-am dat (pe care el îl transforma în bani).

Din luna mai până la 1 septembrie, când începea campania de vinificație, am transformat "grajdul" într-o cramă modernă, cu culoare betonate, cu acoperiș din tablă (am băgat peste un vagon de tablă zincată), cu centru de vinificație modern, cu lin din beton unde se puteau bascula remorcile cu struguri, cu birou modern cu interfon - la vremea aceea era ceva nou - cu toată curtea betonată, am transformat totul într-un timp atât de scurt, ceva de neimaginat. Pe deasupra, dintr-o magazie dărăpănată, plină de șobolani, unde cei de la fermă țineau sapele și pompele de stropit (magazie care era situată într-un parc superb, fost domeniu al prințului Șuțu, unde venea regele Mihai la vânătoare, parc care era

împrejmuit cu un zid gros de 1,5 metri și înalt de peste 3 metri), am făcut o sală superbă de "evenimente", cu mobilier din răchită de la Suraia, cu lămpi din răchită, cu pereți tapisați cu panouri din răchită (la vremea aceea răchita era ceva super, mai ceva ca ratanul astăzi). Am amenajat și cele șase camere de la etaj gen hotel, cu mobilier modern, și toate acestea fără niciun ban, doar cu aproximativ un vagon de vin, pe care l-am găsit în mai multe budane și pe care eu l-am filtrat și i-am dat un aspect comercial. Trebuie spus că la vremea aceea vinul era **valută forte**. De ce am făcut asta? Am făcut-o pentru că am dorit să las în urma mea semne vizibile, apoi în subconștientul meu era acea dorință secretă de a mă simți ales de Dumnezeu să văd ceea ce "au lăsat ei în urmă".

Ideea că în acel loc venea regele Mihai la vânătoare mă făcea părtaș la o istorie a continuității, prin respectul pentru un om, o clasă socială și o viață pe care noi n-o puteam continua. Era firesc ca tot ce am făcut pentru parcul domeniului Șuțu să fie extraordinar și să pună în valoare și realizările mele.

Înainte de începerea campaniei de vinificație, în fiecare an se organizau întreceri între toate centrele de vinificație ale I.A.S. - ului, și cum în acel an I.A.S. Cotești s-a unit cu I.A.S. Odobești erau aproximativ 26 de centre. Din comisie făceau parte toată conducerea întreprinderii și toți șefii de cramă, iar când aceștia au ajuns la mine și au văzut ce am făcut au rămas toți muți de uimire, iar premiul I mi-a revenit fără niciun comentariu. Nu era vorba numai de premiul în bani, ci mai ales de prestigiu. Și uite așa am devenit o personalitate în domeniu. V-am povestit asta ca pe un fapt practic de viață, nu ca să mă laud, și ca să vă dați seama că ceea ce urmează este adevărat. De reținut totuși, că ***întotdeauna, în tot ce am făcut, l-am pus pe Dumnezeu pe primul loc și întotdeauna am ținut cerul, cu certitudinea că voi atinge vârfulle copacilor.***

Tot în acea perioadă am fost chemat la partid și mi s-a trasat sarcina să mă ocup de casa de oaspeți a partidului, care era situată pe dealul Șarba, la stațiunea de cercetare viticolă de la Odobești. Eram bun în tot ceea ce făceam, puneam mult suflet și munceam zi și noapte. După ce am amenajat casa de

oaspeți de la Șarba directorul meu, Stănică Dumbravă l-a adus pe Dobrovici, primul secretar, care m-a felicitat pentru tot ceea ce am făcut.

Bucătăreasă la Șarba era mama lui Horia Furtună, cu care am devenit prieten după câțiva ani, cand a fost repartizat la Cotești. Aceasta gătea mâncăruri alese, iar pentru mine pregătea o plăcintă delicioasă, deoarece ne împrietenisem. Devenisem o "personalitate".

La vremea aceea directorul Abatorului Focșani sacrifica un vițel numai dacă aveam eu nevoie de burta acestuia. Țin minte că ciorba de burtă era preferata lui Gogu Petrescu, fratele "Tovarășei" (Elena Ceaușescu), care era președintele U.G.S.R. - ului (Uniunea Generală a Sindicatelor din Romania) și care, atunci când venea în vizită la Șarba o voia invariabil. În toamna aceluiași an 1970, prin luna octombrie au venit în vizită la ferma de la Slobozia Bradului (fermă unde făceau practică toate progenerurile șefilor, toți studenții de la Comerț Exterior, toți copiii miniștrilor și primilor secretari de partid - era singurul loc de unde absolvenții puteau pleca în străinătate și la Comerț Exterior) primul secretar al U.T.C. pe municipiul București - Dumitru Gheorghişan - și primul secretar al U.T.C. pe țară - Nicușor Ceaușescu. Aceștia au făcut o vizită neanunțată, așa că am fost singurul cu care au luat legătura și, bineînțeles, cu șeful de fermă de la vie. Le-am pregătit o masă la sala mea de "evenimente", cu pui de țară cu mujdei de usturoi cu sos de roșii și mămăligă și o plăcintă făcută de "coana preoteasă", soția preotului din sat, cu care eram prieten și vecin.

După masă, spre seară, le-am adus un grup de lăutari neaoși, țigani veritabili, care le-au cântat până după miezul nopții, iar după ce s-au "încălzit" toți le-am strigat lăutarilor: "- Și acum ciorile în copac!", iar țigani s-au urcat în copac și au continuat să cânte de acolo. După acea seară am rămas prieten cu amândoi. Cu Nicușor, până când s-a prăpădit după revoluție, am avut o relație mai discretă, pentru că așa se impunea, iar cu Minel Gheorghişan până acum câțiva ani, când a plecat dintre noi, acesta fiind cel mai vechi prieten al meu. De

fiecare dată când ne întâlneam, aceștia își aminteau ziua când ne-am cunoscut. Apropo de ziua respectivă, îmi amintesc că în timpul mesei Nicușor a cerut de mai multe ori s-o vadă pe bucătăreasa, însă eu am făcut în așa fel încât să nu se întâmple, deoarece bucătăreasa era urâtă cu draci, negricioasă, dar făcea o mâncare de milioane. Peste timp i-am povestit motivul pentru care am evitat.

Îmi amintesc că la acea vreme aveam în livada de peri, unde era casa de oaspeți - de "evenimente" - vreo două - trei sute de pui, pe care îi creșteam pentru asemenea vizite speciale.

"Nu vei face nimic în viață fără curaj. Aceasta reprezintă cea mai importantă abilitate a minții, alături de onoare".

Dacă vrei să reușești în viață trebuie să te urci în fiecare tren care trece prin stația ta. Dacă eviți pierzi. Eu nu am ezitat să mă urc în toate trenurile care au trecut prin stația mea.

"Soarta este scuza celor slabi și opera celor tari", deci nu trebuie să dăm vina pe soartă, pe destin. *"Destinul este ca un val, căruia dacă i te împotrivești, te lovește și te îneacă".* *"Din calea destinului",* cum spunea și marele umanist francez Romain Rolland, *"nu poți să te abați, indiferent ce ai face".* Depinde de noi cât de mult putem să-l influențăm.

"Unii dintre noi reușesc în viață pentru că le este sortit, alții pentru că sunt hotărâți".

"Diferența dintre oamenii mediocri și cei de succes o constituie modul în care percep eșecul și reacționează în fața acestuia".

"Dumnezeu nu sponsorizează niciodată ratații".

"Învingătorii se inspiră din eșecuri, ratații sunt înfrânți de eșecuri".

"Trebuie să vedem fiecare eșec ca pe un feedback".

Perioada de aproximativ patru ani, cât am lucrat la Slobozia Bradului, a fost cred, fără să greșesc, cea mai frumoasă perioadă din viața mea, am câștigat foarte mulți bani, mi-am făcut foarte multe relații importante - relații care au durat de-a lungul anilor - cu oameni care erau foarte importanți la acea vreme.

Atunci l-am cunoscut mai bine pe Gogu Petrescu, fratele "Tovarășei", căruia îi plăcea foarte mult să vină la mine incognito. Atunci i-am cunoscut pe frații lui Paul Niculescu Mizil - George, care era director la C.E.C. și Nelu, care era locțiitorul comandantului Miliției Capitalei. Prin Nelu l-am cunoscut pe Bodnărăscu, comandantul Miliției Capitalei. Tot prin Nelu l-am cunoscut pe Cornel Nicoda, care era primar și prim secretar la sectorul 4 ș.a.m.d. Toate aceste relații mi-au folosit foarte mult când am venit în București.

În acea perioadă - trebuie să vă reamintesc că atunci vinul era considerat valută forte - devenisem în Focșani o "personalitate", aveam locuri rezervate la "loja oficială" la Teatru, locuri rezervate la cinematograful din oraș, mașina de la partid îmi făcea aprovizionarea cu tot ceea ce era necesar de la gospodăria partidului. Aveam deci tot ce-și poate dori un om, casă, bani, relații, o familie frumoasă, dar nici prin gând nu-mi trecea ce-mi rezerva destinul.

Pe atunci nu știam că există în natură *o lege a compensației, că primești pe o parte și ți se ia pe cealaltă parte, că niciodată nu le poți avea pe toate*. Așa se face că fiind foarte ocupat, tovarășa mea de viață s-a îndrăgostit lulea de un coleg - un bărbat foarte frumos, trebuie să recunosc - cu care voia să-și continue viața. Deci a urmat divorțul, am lăsat în urmă tot ceea ce agonisisem și am plecat doar cu hainele de pe mine. Pentru început am făcut rost de o garsonieră în cartierul "Bahne" (impropriu zis garsonieră, era de fapt o cameră cu o singură ușă, de maximum 10 m² și un grup sanitar). A trebuit s-o iau iarăși de la zero.

După ceva timp, cu ajutorul unui prieten, care era prim vice la primăria din oraș, mi s-a repartizat un apartament cu două camere în sudul orașului.

A trebuit să o iau iar de la capăt, și să mă ocup de tot ce era necesar pentru trai. După câțiva ani, prin intermediul negustorilor de vin din București care se aprovizionau de la mine am cunoscut-o pe a doua mea soție, Doina, mama Corinei. Datorită ei am hotărât să mă mut în București. Gospodăria C.C. mi-a propus un post de oenolog la București, am acceptat, dar directorul meu de la I.A.S. Cotești n-a agreat acest lucru și a fost nevoie să intervină Ion

Ceașescu, care era pe atunci ministrul Agriculturii, ca să pot lua transferul. Am lăsat totul în urmă, inclusiv apartamentul și agoniseala și am luat-o din nou de la capăt.

În București mi-a fost repartizat un apartament într-o vilă pe Bulevardul Ana Ipătescu, în apropierea guvernului, o vilă superbă, cu o curte imensă și cu garaj. În 1970 mi-am cumpărat prima mea mașină, un autoturism Dacia 1300, mașină pe care am cumpărat-o de la Rică Răducanu. Acesta o primise cadou de la statul român, ca de altfel toată echipa României care participase la Campionatul Mondial de fotbal din Mexic 1970. Datorită conexiunilor pe care le aveam la acea vreme aveam numărul de înmatriculare 1 - B - 418, numere care erau destinate numai celor din C.C. Când ieșeam din curte în Bulevardul Ana Ipătescu, care era înțesat de ofițeri de securitate în civil (pe aici era traseul "Tovarășului"), toți luau poziție de drepti și mă salutau (toți erau convingși că eram unul de-ai lor).

În acea perioadă reușisem să mă împrietenesc cu toți primii secretari (primari) de sectoare și datorită acestui fapt am reușit să ajut foarte mulți prieteni cu repartiție de case, pe atunci tot ce se mișca într-un sector depindea de primul secretar. După aproximativ un an, cu ajutorul prietenului meu Minel, care era prim secretar la sectorul I, m-am mutat în Dorobanți, într-o vilă superbă, cu garaj la subsol, cu o curte foarte frumoasă, în apropierea liceului "Caragiale", unde îl aveam vecin pe Dinu, fost fotbalist la Dinamo și la națională.

Aveam deci o casă frumoasă, relații extraordinare, o familie frumoasă (în 1977 s-a născut Corina - feblețea mea - un copil pe care l-am iubit cu disperare). Aveam un serviciu super la Direcția generală comercială a Capitalei, la I.A.P.L. CENTRAL, unde îmi amenajasem singur, fără ajutoare, cea mai modernă stație de îmbuteliere și depozit de vinuri din Capitală.

Aprovizionam cele mai selecte restaurante și baruri din București cu cele mai bune soiuri de vin. Aveam deci de toate, tot ce putea să-și dorească un om,

iar în anul 1978 am fost propus să fiu director la I.A.P.L. Cotroceni. "Tovarășa" îmi aprobase cererea de a fi înscris la doctorat (pe atunci doar "tovarășa" hotăra aceste lucruri). Nea Nicu Doicaru, amicul meu, care era șeful Direcției de Contrainformații, mi-a propus să plec la Agenția comercială din Paris. Eram într-o postură pe care nici nu o visasem, era pentru mine ceva ireal, un copil sărac din Găgești, băiatul mamei Ilinca, nu putea niciodată să spere la așa ceva. **Dar atunci nu știam că viața (Dumnezeu) mă va pune din nou la încercare.**

Era luna august a anului 1978, lună în care unul din negustorii de vin din București, Ștefănescu, unul din cei mai buni la acea vreme - în urma unui denunț al unui bișnițar de la care acesta cumpăra aur și valută, a fost arestat. Pentru că existau informații că acesta era bogat, în urma perchezițiilor i s-au descoperit ascunse într-un zid din balconul apartamentului 18 kg de aur și 2,5 milioane de lei, valută și alte valori. A fost ceva uluitor, era o avere de neimaginat. Acesta era întâmplător nepotul socrului meu, care era tot negustor de vinuri, dar care era de profesie economist, lucrase la Garda Financiară și era un intelectual rasat. Această întâmplare a declanșat "Apocalipsa", operațiunea Bachus, și toți care lucrau în combinatele de vinuri sau care aveau legătură cu acest produs au ajuns în beciurile I.G.M. - ului, pe calea Rahovei.

Îmi amintesc că după arestarea acestuia am vorbit cu Nicușor Ceaușescu, căruia i-am expus toată situația și l-am întrebat dacă nu ar fi bine să plec în Spania, unde aveam o viză de turist. Nicușor m-a asigurat că atâta vreme cât există el nimeni nu se va atinge de mine. Tot în acea vreme Nelu Mizil și Cornel Nicoda, prim secretarul de la sectorul 4, care erau prietenii mei și care știau situația, mi-au dat întâlnire în parcul Herăstrău și m-au întrebat dacă am vreo legătură cu Ștefănescu. Tot în acea perioadă - august 1978 - s-a întâmplat un lucru care avea să-mi pecetluiască definitiv soarta, a fugit în occident șeful Contrainformațiilor, generalul Ion Mihai Pacepa. "Tovarășul" a înnebunit de furie și n-a mai ținut cont de nimic, astfel au ajuns la beci miniștri, primi

secretari, directori, un lanț lung de personalități politice. A fost perioada cu cele mai multe arestări din România.

Era data de 24 august 1978, orele 14.00, era o duminică superbă de vară, iar eu eram inert, nu mai eram în stare să mai simt nimic. Din postura de invidiat în care eram cu câteva luni mai înainte am ajuns în beciurile I.G.M.-ului din Calea Rahovei. Aici era o echipă "de aur", care îi lua în primire pe toți cei veniți - Tudor Stănică, șeful cercetărilor penale din I.G.M., Baciu, șeful Direcției economice și procurorul Vasiliu. Aceștia au reinventat metodele inchiziției, "macavelă", "rotisor", la care nu puteai să rezisti. La început acuzațiile au fost de trafic de influență, dar pe parcurs lucrurile s-au schimbat, mi-au încropit un dosar "forte" pentru a mă distruge total. După eliberarea mea am demonstrat că am fost condamnat **FĂRĂ SĂ AM VREUN PREJUDICIU**, dar era tardiv. În primele trei săptămâni am tot sperat să se întâmple o minune, mai ales că Nicușor îmi promisese că totul se va rezolva. După aceasta, când am realizat că nu se va întâmpla nicio minune, am albit instantaneu și mi-am amintit ce era scris pe poarta Infernului lui Dante: "LASCIA TE OGNI SPERANZA, VOI CH'INTRATE" - "LĂSAȚI ORICE SPERANȚĂ, VOI CEI CARE INTRAȚI". Deci ajunsesem în infern.

Apropo de "echipa de aur", nu trebuie niciodată să uităm că *"tot ce trimitem în Univers se întoarce, gânduri, fapte, sentimente."* Baciu, care era de un sadism feroce, a fost implicat în transportul cadavrelor de la Revoluție la crematoriu în București și condamnat, i-au murit două soții de cancer la intervale scurte, iar el a ajuns o epavă. Tudor Stănică a fost implicat în uciderea dizidentului Ursu în arestul I.G.M. - ului, a fost condamnat la 12 ani de închisoare, și numai datorită relațiilor a reușit să amâne executarea pedepsei până acum. Procurorul Vasiliu a făcut un accident vascular care l-a pus pe butuci. Dumnezeu nu bate cu parul, sau cum spune fiul meu, Dumnezeu nu bea rachiu.

În acea perioadă toate birourile de anchetă erau transformate în camere de tortură. Pentru a-l determina pe Ștefănescu să vorbească îi aduceau pe cei doi fii ai acestuia, care erau și ei arestați, și îi "anchetau" de o parte și de alta a camerei unde era ținut acesta. Îi băteau atât de bine, până urlau ca din gură de șarpe, până când acesta din urmă a hotărât să le spună fiilor săi să "declare pe bune", să zică tot ce știi. Ca să-i facă să urle de disperare, aceștia foloseau "macavela", o metodă din perioada inchiziției. Le puneau cătușe la mâini, mâinile la spate, legau cătușele cu o funie, pe care o treceau peste țevile de instalații de sub tavan, îi urcau pe aceștia pe un scaun, trăgeau de funie până ce se întindea la maximum, le trăgeau scaunul de sub picioare, le dădeau pantalonii în vine și-i băteau cu bastonul peste testicule până leșinau. Sau îi așezau pe un scaun cu fața la spătar, îi descălțau și-i băteau cu "bulanul" (bastonul) la tălpi până le curgea sânge din nas. Așa au fost desfășurate toate anchetele în acea perioadă, motiv pentru care foarte mulți declarau fapte nesăvârșite, numai pentru a nu muri din cauza bătăilor. Dacă ar putea vorbi pereții birourilor respective sau dacă doctorii care erau chemați să-i readucă în simțiri pe cei leșinați în bătaie ar vorbi, ar fi mai ceva ca într-un film de groază. Așa era împărțită dreptatea de cei care se credeau dumnezei și care nu s-au gândit niciodată că "totul se întoarce".

În urma acestor anchete a fost arestat Bălătică, primul secretar de partid de la sectorul 8, care era prieten cu Ștefănescu, așa a fost arestat Abagiu, directorul general al Direcției Generale Comerciale a capitalei (care era protejatul "Tovarășului"), Fotache, comandantul Miliției Ilfov, ofițeri, inspectori și mulți alții. După șase luni s-a încropit și primul dosar în care a fost implicat Ștefănescu și fiii acestuia, în urma căruia tatăl a fost condamnat la moarte, unul dintre fii a primit 15 ani de închisoare, iar celălalt 5 ani. Anchetatorii au vrut să-i demonstreze "tovarășului" că sunt foarte utili și că nu trebuie să li se reducă posturile, cum intenționa Ceaușescu.

După câteva luni mi-am primit și eu pedeapsa. Țin minte că m-a chemat șeful arestului, care era un tip infatuat, plin de el, care se credea Dumnezeu, și

mi-a spus cu un rânjel că am primit o condamnare de 20 de ani (18 ani plus 2 ani spor de pedeapsă). Nu știu cum de n-am făcut infarct în momentul acela, am plâns trei zile și trei nopți încontinuu, iar apoi, încet, încet am început să-mi revin.

Îmi amintesc că în acea perioadă stăteam într-o cameră de maximum 8 m² și erau 8 paturi, fără grup sanitar, iar cei care aveau nevoie să urineze o făceau într-o oliță emailată care putea de nu puteai să respiri când îi ridicai capacul. Eu în perioada aceea de aproximativ 8 luni urinam doar o dată pe zi, seara, când ne scoteau maximum trei minute la WC. Din cauza acestui fapt am făcut o litiază renală, motiv pentru care m-au trimis la Spitalul de la Jilava. A fost cea mai groaznică perioadă din viața mea de deținut. După câteva zile de spitalizare piatra din rinichi a început să coboare și aveam niște dureri insuportabile, mai ales că doctorii de acolo nu voiau să-mi dea niciun calmant (trebuia să simt pe pielea mea ce este suferința, ce este umilința și cum este când ești tratat ca un animal). Îmi amintesc că mi s-au blocat rinichii, iar un asistent mi-a introdus o sondă de sticlă în penis, cu care m-a plimbat câteva sute de metri de la un pavilion la altul, puteam să mă nenorocesc pe viață. Pentru o pastilă de antinevralgic i-am dat unui coleg de celulă două pachete de țigări (țigările erau monedă de schimb, și deși nu eram fumător, aveam întotdeauna țigări pentru orice eventualitate, aduse de sora mea la pachet).

Atunci am înțeles că niciodată nu putem aprecia cu adevărat libertatea până când nu suntem cu adevărat privați de ea.

Am înțeles atunci că să cazi face parte din viață, dar să te ridici la loc înseamnă să trăiești.

Cu toate nenorocirile astea pe capul meu, m-au adus din nou la arestul I.G.M. - ului și au continuat luni de-a rândul să mă chestioneze în legătură cu prietenii mei importanți (primi secretari, șefi din miliție). Îi interesa mai ales ce relații am avut cu Gheorghiușan, primul secretar de la sectorul 1, cu Nicoda de la 4, cu Chitimia de la 6 și alți oameni cu funcții în acea perioadă, pe care îi

cunoscusem. Aveau informații despre toate cunoștințele mele, dar nu știau nimic concret. Am stat în arest cinci ani, din care trei i-am petrecut într-o cameră de 6 m², care avea un WC și un robinet montat în partea de jos lângă acesta, fără ușă. În toată perioada aceea am fost scos în camera de plimbare, o cameră de 10 m², prin care nici nu se vedea cerul, de două ori. Cunoșteam fiecare por din pereții camerei și din linoleumul de pe podea.

Doar Dumnezeu a fost cel care mi-a dat putere să trec prin toate acestea, credința în Dumnezeu și dorința de a-mi vedea copiii și pe mama Ilinca m-au întărit. Am citit în toată acea perioadă atâtea cărți, cât nu poate citi un om normal în zece vieți. Îmi amintesc că am citit "Armele lui Krupp", care are o mie de pagini, într-o zi. Cărțile îmi erau aduse de sora mea Maria, filolog, a cărei bibliotecă am citit-o în întregime.

Am înțeles atunci că fiecare om se naște singur și moare singur, familia, soția, astea sunt povești. După câteva luni "fosta mea" era la plimbare prin Sinaia cu un companion (mi-au arătat "băieții" fotografii relevante). După aproximativ un an mi-a cerut acordul să plece definitiv cu Corina în Macedonia, la Skopje, unde sora ei geamănă îi găsise un bărbat cu care să se căsătorească. A trebuit s-o oblig să-mi aducă o hârtie oficială de la Ambasada Macedoniei din România, prin care se arăta că nu putea să-i schimbe numele de familie Corinei (Corina fiind prea mică, nu ar fi știut niciodată cine este tatăl ei adevărat). Bineînțeles că între timp a divorțat. Eram un proscris, eram pentru ea o amintire, dar nu o condamn, pentru că absolut toți cei apropiați mie nu credeau că o să mai ies viu de acolo după 20 de ani. "Băieții" o mutaseră după "plecarea" mea din vila superbă în care locuiam, într-un apartament cu două camere în cartierul Floreasca, pe strada Mozart.

După aproximativ cinci ani am reușit să fiu transferat în arestul miliției Dâmbovița, cu o escală de vreo șase luni la Alexandria, unde era un arest mizerabil și unde am avut de vreo patru ori invazie de păduchi.

Când am ajuns la Târgoviște, în arestul miliției, șeful serviciului cercetări penale era un maior Văduva, un om extraordinar (Dumnezeu să-l odihnească în pace, pentru că a murit), care din prima clipă m-a plăcut și mi-a spus că, dacă sunt om serios, mă scoate la bucătăria arestului (bucătărie impropriu spus, pentru că era un hol îngust la subsol, unde era arestul). Aici eu aveam misiunea să spăl castroanele din care serveau masa arestații și lingurile fără coadă (cozile erau tăiate pentru ca să nu fie înghițite de deținuți) și să tai pâinea care era servită la masă.

Trebuie spus că în acea perioadă la Târgoviște era primvice la județ prietenul meu (Dumnezeu să-l odihnească în pace, pentru că a fost un om și un prieten minunat) Gheorghiușan, care a pus umărul să ajung acolo. La Târgoviște am avut o viață mult mai ușoară, eu eram "bucătar", "doctor", "frizer", tot ce era nevoie în arest. Eram îmbrăcat toată ziua într-un halat alb și sarcina mea era să-i tund pe toți cei arestați și să-i despăduchesc. Iarna miliția făcea razii și-i băga în arest pe toți cei fără adăpost, acești fiind plini de păduchi și de boli de piele. Sarcina mea era de asemenea să mătur și să spăl holurile arestului, care aveau peste o sută de metri, și să spăl toaletele arestaților și a cadrelor (gardieni) care lucrau în arest.

Într-o perioadă "colegul" meu la șmotru era marele fotbalist Pârcălab, care jucase la Dinamo București, supranumit și "săgeata Carpaților".

În arest deținuții nu aveau nume, ci numere, iar numărul meu era 49, doar așa eram strigat de gardieni. Îmi amintesc că, la un moment dat, șeful arestului mi-a spus că în toată viața lui de milițian nu a avut doi intelectuali care să facă curățenie în arest (se referea la mine și la Pârcălab). În urma îmbolnăvirii mele cu litiază renală devenisem cel mai mare specialist în ceaiuri medicinale, iar mama mea, în fiecare lună, îmi aducea sacoșe întregi cu plante medicinale pentru toate afecțiunile. Aceste plante le foloseam pentru ceai, mai întâi pentru mine, apoi pentru șeful meu, maiorul Văduva, pentru șeful miliției, generalul Suceavă și pentru inspectorul șef. Așa am început să am un regim preferențial,

în sensul că în fiecare sâmbătă și duminică îmi dădeau voie să ies din arest în curtea inspectoratului, care era imensă și care avea o livadă de meri extraordinară. Aici era situată popota ofițerilor și bucătăria militarilor care păzeau inspectoratul. Învoirea era pentru câteva ore, perioadă în care stăteam la televizorul din sala de mese a militarilor și urmăream programul tv. Pentru mine, acest lucru a însemnat ceva extraordinar. În toată perioada cât am stat la Târgoviște am continuat să citesc, să mă rog lui Dumnezeu, să visez, să fac gimnastică, haltere, tot ce era posibil în condițiile date. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu aș fi putut să citesc, cred că aș fi înnebunit.

În ianuarie 1988, în timp ce eram la "locul de muncă", în bucătărioara mea, am auzit la un aparat de radio mic, care era ascuns pe caloriferul din incintă, decretul pe care l-a dat Ceaușescu la sugestia Mariei Bobu, care era ministrul Justiției, prin care toate pedepsele până la 10 ani erau amnistiate, iar cele de peste 10 ani reduse la jumătate. Cum eu aveam 18 ani de pedeapsă (reușisem să șterg sporul de 2 ani) și făcusem nouă ani și jumătate, eram un om liber. Am fost primul din arest care a fost eliberat în ianuarie 1988. Îmi amintesc că a venit să mă ia de la ușa inspectoratului un prieten pe care mi-l făcusem în arest. Ne-am oprit la ieșirea din Târgoviște, la Centrul de selectare al semințelor, la inginerul Brașoveanu, un alt prieten pe care mi-l făcusem în arest (acesta era directorul stațiunii și accidentase mortal patru oameni, fiind condamnat la șapte ani închisoare). Când am ajuns la biroul amicului, acesta ne aștepta cu o masă extraordinară și cu melodia Mirabelei Dauer, "Fotoliul din odaie". Regret că după aceasta m-a "luat valul" cu viața, cu toate problemele și am pierdut contactul cu acești amici.

În după amiaza acelei zile am ajuns la București, am mers la fosta soacră, unde locuia Corina, fiica mea, ne-am dus la Gara de Nord și am plecat împreună la Focșani, unde fiul meu Marius își aniversa ziua de naștere (împlinea douăzeci de ani), era 30 ianuarie 1988. Și iată-mă iar un om liber, după ce petrecusem nouă ani și jumătate în beciurile miliției. Eram deabusolat, dar cu o dorință

extraordinară de viață, de a reuși. Dumnezeu m-a însoțit încontinuu, iar eu îl întrebam în fiecare zi cu ce am greșit de am pățimit atâtea. Nu am înțeles niciodată DE CE?

"Unica noastră avere este viața".

În tot acest timp cât am fost izolat de societate am înțeles că avem o singură viață și de aceea trebuie să luptăm să o trăim cât mai intens și cât mai bine.

"Ceea ce nu trăim la timp, nu mai trăim niciodată".

"Trebuie să acceptăm fiecare moment și tot ceea ce conține el, ca și când ar fi alegerea noastră"

"Imediat viața începe să lucreze în favoarea și nu împotriva noastră".

"Trebuie să ne amintim în fiecare zi că nu există o cale spre fericire, ci fericirea este calea.

Am înțeles de-a lungul anilor petrecuți în "misiune la Caracas" că **singura ființă care nu te lasă să cazi, care te ridică de jos, când ai nevoie de sprijin... ești tu însuși.**

- RESTUL E POVESTE -

Apropo de alimentația rațională și echilibrată, s-a întrebat cineva vreodată cum poate un om să subziste mâncând , nu o zi, nu o lună, nu un an, ci zece ani doar două alimente: fasole și cartofi la prânz și macaroane fierte și arpacaș fiert (fără niciun adaos în ele) seara? Este greu de crezut, dar aceasta a fost alimentația mea în perioada "misiunii la Caracas", iar din cauza pietricelelor care erau în arpacaș mi s-au spart toate măselele de-a lungul anilor.

Apropo de Caracas, îmi amintesc că în 1990, în septembrie m-am înscris pentru examen de intrare în avocatură - examen care se efectua atunci și care era foarte riguros - la Facultatea de Drept. Examinatori erau profesori de la Drept, iar la un moment dat m-am întâlnit cu profesorul de criminalistică, Stancu, care

mă cunoștea bine, și care m-a întrebat: "- Ce faci, domnule, că nu te-am mai văzut demult?", iar eu i-am răspuns prompt: "- Am fost în misiune la Caracas!", asta mi-a venit în minte atunci. De atunci, tuturor cărora le povestesc perioada aceea le spun că am fost la Caracas.

Am învățat în acea perioadă că un om care are inima plină de iubire nu va fi niciodată singur, urât sau sărac. Întotdeauna trebuie să măsoți fericirea cu ceea ce ai, nu cu ceea ce îți lipsește. Adevărata provocare în viață este să apreciezi totul și să nu te atașezi de nimic. Tot ceea ce vrei ești deja, trebuie doar să privești cu atenție în tine. Ignoranța naște frica.

Iată-mă deci la 44 ani, singur, fără casă, fără bani, fără familie, dar fericit că sunt liber, că am reușit să ies sănătos, după ce am petrecut la "Caracas" peste 500 de duminici fără să simt sărbătoarea, încercând să o iau de la capăt.

Un om cu o viață normală nu poate niciodată realiza ce înseamnă asta. Prietenii au uitat de tine, familia proprie a uitat în primele luni, singurii care te mai cunosc sunt frații, părinții, copiii. Este un sentiment pe care nu-l poți uita curând. Dar am învățat în acei ani că **trebuie să privești înapoi cu iertare, înainte cu speranță, în jos cu înțelegere și în sus cu recunoștință.** Am învățat de asemenea că *avantajele supraviețuitorului sunt intuiția, creativitatea și imaginația și că ultimul scop al vieții este acela de a fi ceea ce suntem și de a deveni ceea ce suntem capabili să devenim. Problemele care apar în viață sunt adeseori șanse deghizate, de aceea trebuie să ne concentrăm asupra soluției, nu asupra problemei. Este bine să nu lăsăm teama să se amestece în problemele noastre și să ne separăm de cei care se vaită sau își plâng de milă. Dacă știi ce vrei îți poți avea propriul noroc. Nu căzătura în sine reprezintă eșecul, ci faptul că refuzi să te ridici.*

Trebuie neapărat să amintesc că înainte cu aproximativ un an de a părăsi "Caracasul" visam cu ochii deschiși cum o să fie ziua când o să fiu liber. Nici nu știu ce m-aș fi făcut dacă n-aș fi fost un visător incurabil, visam zi și noapte la viața mea de după Caracas. Visam că o să merg la Minel, că o să devin

proprietarul mașinii pe care acesta o avea la acea vreme, o Dacie 1300 albastră, visam că o să am o casă frumoasă lângă pădure, pe malul lacului (ceea ce s-a întâmplat întocmai), visam că o să câștig foarte mulți bani (ceea ce s-a și întâmplat), visam că o să am o viață plină de satisfacție și că o să mă plimb în toată lumea. Toate acestea s-au întâmplat întocmai. Am început să-mi caut de lucru, dar datorită "trecutului" meu nu puteam să fiu angajat decât muncitor necalificat. Singurul din multitudinea mea de "prieteni" care m-a primit în mod normal a fost profesorul Neagu, care m-a ajutat atât cât a putut. Nu același lucru îl pot spune despre prietenul meu M. Popescu, pe care îl ajutasem (tatăl său fusese legionar) în vremurile "bune" să ajungă director, făcându-i cunoștință cu Minel, care era prim secretar la sectorul 1. Atunci când l-am rugat să mă ajute să găsesc un serviciu mi-a răspuns pe un ton superior că nu poate, din cauza trecutului meu. Un alt fost "prieten", Horia Furtună, pe care l-am primit și ajutat când a venit ca stagiar când eu lucram la Cotești, pentru care am făcut un "deal", o mică afacere, în urma căruia am câștigat 35.000 lei (bani pe care i-am dat lui să-și cumpere un autoturism Volga de la U.G.S.R.), a trimis șoferul să mă ia de la gară și să mă ducă la el acasă. Aici am depănat amintiri de la "Caracas" și i-am spus câtă bătaie am încasat ca "să-l dau în primire", iar când am plecat a doua zi de la el mi-a dat cadou un set de cearceafuri (probabil că atât meritam).

Deci cam asta era situația vizavi de așa numiții mei "prieteni". Mi-am amintit că eu sunt singura persoană pe care mă puteam baza (și bineînțeles Dumnezeu). În această perioadă am cunoscut-o pe "Șoricioaica", care era vecina profesorului Neagu, o fată drăguță, dar foarte nebună. Trebuie să recunosc că a jucat un rol important în viața mea în acea perioadă.

Am început mai întâi să muncesc ca muncitor necalificat la restaurantul "Dumbrava" din Drumul Taberei, unde, în afară de salariu, îmi dădeau 1 kg de carne pe săptămână, ca să nu mor de foame. De aici am plecat la restaurantul Cotroceni, unde era șef un fost coleg de-al meu de la I.A.P.L "Central". Aici

eram angajat tot muncitor necalificat, dar o făceam pe șeful de sală. Beneficiam de acest privilegiu deoarece eram prieten cu directorul Întreprinderii, care era fratele lui Minel și pe care eu îl ajutasem, la rugămintea lui Minel, înainte de a pleca la Caracas, să se angajeze la I.T.H.R., unde era director un amic de-al meu, pe nume Popa. Acesta nu a uitat serviciul pe care i-l făcusem. La acea vreme nu se găseau pe piață țigări, cafea și alte delicatose, așa că săptămânal luam aprobare de 2-3 baxuri de țigări BT și doi - trei saci de cafea, pe care le duceam la restaurantul unde lucram - Cotroceni. Aceste "delicatose" erau vândute de șeful meu la diverși și pentru asta primeam zilnic câte 100 lei, în afară de salariu. În acest fel am strâns într-un an - 1988 - bani pentru un autoturism Dacia, la acea vreme aceasta era o performanță extraordinară.

După decembrie 1989 m-am mutat la un alt fost coleg, la restaurantul "Crângași". Aici vindeam zilnic câte 700 - 800 de pizza, doar eu și o fată care se ocupa de debarasarea meselor. Lucram trei zile la rând de dimineață, de la orele 6-7 până la 12 - 01 noaptea. Căram pizza la mese, câte opt farfurii mari odată, dacă mă vedea cineva nu mă recunoștea, ajunseseam la o greutate de 42 kg, cu tot cu "ambalaj". Seara le puneam filme cu Van Damme, iar eu intram în bar și făceam cocteiluri, pe care tot eu le duceam la mese. Eram atât de amabil cu toți clienții mei (marea majoritate era țigani cu lanțuri și brățări de kilograme de aur), încât aceștia, atunci când nu eram de serviciu, nici nu intrau în cârciumă. Aveam grijă să le așez scaunul când se așezau, îi scuturam de "mătreață" chiar dacă nu aveau, într-un cuvânt eram de o amabilitate copleșitoare. În acest fel am vrut să-mi demonstrez mie că "dacă vrei, poți", și ajunseseam la performanța de a câștiga câte 5.000 lei pe seară, nu mai aveam pe unde pune banii. Cu banii câștigați acolo în trei luni mi-am cumpărat casa din Dorobanți, un apartament superb de 120 m² situat în Piața Dorobanți, pe care am plătit 270.000 lei. În zilele când eram liber "o făceam pe taxiul", mergeam seara și duceam clienții la restaurantele unde erau evenimente (câștigam uneori și 1.000 lei pe seară). Ca

să vă dați seama ce însemnau 5.000 lei trebuie să vă spun că acesta era salariul unui prim secretar sau al unui director general, pe lună.

Pentru că venise revoluția și situația se schimbase complet, am putut să mă înscriu la examenul pentru intrarea în avocatură, examen pe care l-am trecut cu brio. Am omis să arăt cum am reușit să iau eu apartamentul din Floreasca, de pe strada Mozart. După ce, cu ajutorul amicilor mai vechi, am ajuns la primăria sectorului 1, unde primvice era un tip Mihai, mi-am dat seama că eu îl cunoscusem pe acesta înainte de a pleca în "misiune la Caracas". Pe vremuri era doar un consilier la primărie, iar norocul meu a fost că eu mă purtam ireproșabil cu toți cei pe care-i cunoșteam. Acesta m-a recunoscut, am stat de vorbă, i-am povestit "istoria" mea și a încercat să-mi dea repartiție pentru un apartament în cartiere ca 13 Septembrie, Crângași, Antiaeriană și altele. De fiecare dată nu-mi plăcea, intuiția îmi spunea să trăgănez. Nu după mult timp acesta a fost numit primsecretar la sectorul 2, sector unde era și apartamentul din strada Mozart, unde fusese mutată "fosta" (mama Corinei) după "plecarea mea în misiune". Deoarece aceasta fugise din țară apartamentul a fost luat la Gospodăria de Partid (aceeași soartă o aveau toate casele celor care fugeau din țară) și acesta a fost motivul pentru care nu a fost repartizat nimănui. Mihai, primarul sectorului 2, mi-a dat repartiție și astfel am luat în primire apartamentul în care locuiseră fiica mea și mama acesteia. Când am luat în primire apartamentul, un apartament minuscul, de numai 35 m², țin minte că am găsit pe pereți o oglindă din cristal care îmi aparținuse, iar la subsol în debara am găsit aruncate trei tablouri care nu-i plăceau "fostei" mele. Erau așa: un tablou de Henri Catargi, pe care îl iubesc și acum, unul de Gheorghiu - Grădini suspendate - și un altul de Pacea. Dacă ar fi știut fosta mea soție la ce a dat cu piciorul ar fi înnebunit, pentru că acestea erau toate niște tablouri foarte valoroase.

"Niciodată nu trebuie să te temi pentru ceea ce poți pierde". "Nu-ți fie frică să ceri, caută și o să primești". Aceștia sunt pașii spre fericire: "Ce dai,

aceea primești". "Onestitatea, încrederea și dragostea sunt cheile fericirii". "Pentru a reuși, dorința ta de a avea succes trebuie să fie mai puternică decât teama de a nu reuși". "Nu-ți pierde niciodată speranța". "Nu știi niciodată ce-ți poate aduce ziua de mâine". "Îndoiala este cel mai periculos virus, CREDE și se va împlini visul". "Dacă nu lupți pentru ceea ce VREI, atunci MERIȚI ceea ce AI".

Ar trebui să amintesc o zi care mi-a schimbat destinul, o zi care mi-a schimbat viața. Era în decembrie 1989, deci la aproximativ un an de când venisem din "misiune", perioada în care împreună cu câțiva dintre foștii mei colegi de facultate am organizat revederea la zece ani de la terminarea facultății de drept. Petrecerea după revederea de la facultate am organizat-o la restaurantul "Dunărea", vis - a - vis de Intercontinental. În timpul petrecerii profesorul Viorel Ciobanu mi-a prezentat-o pe colega mea Maria, colegă care avea nevoie de telefon (pe vremea aceea era o problemă foarte greu de rezolvat). Așa am cunoscut-o pe cea care mi-a devenit colegă de avocatură, cu care am lucrat multă vreme, și care ulterior mi-a devenit soție. A fost - sunt sigur de asta - mâna destinului, mâna lui Dumnezeu, a fost ziua care mi-a marcat viața. La începutul carierei mele de avocat am ales să fac ceva la care să fiu foarte bun și am început să mă ocup de înființarea de societăți comerciale (apăruse Legea 31/1990 pentru societățile comerciale). Am ales aceasta deoarece îmi plăcea să fiu penibil la bară, penibil față de colegii mei, care aveau deja 10 ani de avocatură. Cred că am înființat peste 5.000 de societăți comerciale, eram cel mai rapid din București, în cincisprezece zile totul era gata. Am încercat să aleg latura practică a meseriei, așa că am profitat de toate cunoștințele pe care le făceam și am fructificat fiecare oportunitate. Meseria de avocat m-a ajutat enorm, pentru că intram în contact cu foarte mulți oameni, marea majoritate a acestora fiind oameni de afaceri. Încă din perioada când eram "în misiune la Caracas" mi-am dorit o casă lângă pădure, de unde să aud păsările cum cântă, un loc de unde să simt anotimpurile și un loc unde să-mi

produc singur tot ceea ce am nevoie în grădina proprie. Așa se face că în 1992, în iunie, mi-am cumpărat terenul, iar în toamna aceluiași an am construit într-o singură lună parterul casei. În 1993, din iunie până în decembrie, deci în șase luni mi-am finalizat casa, cu tot ce cuprindea ea, iar de ziua mea - de Sfântul Ștefan, 27 decembrie - am dat o petrecere unde am avut peste 60 de invitați.

Când am hotărât să construiesc casa aveam toți banii mei 10.000 dolari, bani din care am cumpărat și terenul, dar Dumnezeu și de această dată m-a însoțit în tot ceea ce am făcut.

Am hotărât să întrerup pentru puțin timp povestea mea pentru a scrie câteva lucruri despre ce se întâmplă în acest moment în lume, și în special la noi în țară. Acum câteva luni s-a declanșat cea mai mare tragedie ce ar putea cuprinde tot globul, epidemia de Coronavirus Covid 19. După cum se transmite de rapid s-ar putea să depășească gripa spaniolă, care a avut loc după primul război mondial din 1918. Când văd ce se întâmplă în Italia, unde mor zilnic peste 500 de oameni, mă gândesc cu groază la ce zile urmează. Sper din suflet să supraviețuiesc și acestei nenorociri și să apuc să termin povestea vieții mele.

Deci eram în anul 1993 și urma să termin construcția casei mele, casă pe care mi-am dorit-o din tot sufletul, dar pentru care nu mai aveam niciun ban. În perioada aceea foarte mulți oameni își cumpărau apartamentele în care locuiau cu chirie de la I.C.R.A.L, ROMCONFORT S.A, iar eu am început să mă ocup de cumpărarea acestora încă din anul 1991-1992, și astfel am intrat în legătură cu foarte mulți indivizi care aveau prioritate la cumpărare de case (Legea 42), dar care nu aveau bani cu care să o facă. A fost perioada în care am învățat din mers cum se fac afacerile imobiliare și în urma cărora eu am devenit proprietar pe zece apartamente, toate acestea fiind în zona centrală a Capitalei. Eu găseam cumpărătorul (atunci prețul unui apartament era de aproximativ 3.500 dolari), îi explicam unde este amplasat apartamentul, prețul cerut de mine era de 10.000 dolari, 1.500 dolari îi reveneau celui care avea prioritate la cumpărare, iar 5.000

câștigam eu la fiecare apartament vândut. Îmi amintesc că la o singură tranzacție am câștigat 60.000 dolari de la Dinulescu, fostul președinte al BANKCOOP.

Anul 1993 a fost anul vieții mele, a fost anul maimuței, iar eu în zodiacul chinezesc sunt maimuță; am câștigat în acel an zece apartamente, am devenit proprietarul spațiului comercial unde funcționează restaurantul TRAFIC, mi-am finalizat construcția casei.

Cred că secretele prosperității sunt: să ai un scop în viață, să ai încredere în tine, să ai inițiativă, să ai imaginație, entuziasm, autocontrol, perseverență, să fii tolerant și plin de compasiune.

"Ne construim viața cu ceea ce câștigăm, dar trăim cu ceea ce oferim".

"Trebuie să evităm să trăim visele altora".

"Ca să putem dăruia altora e nevoie să ne dăruim mai întâi nouă înșine".

"Nu trebuie niciodată să uităm că secretul vieții este fericirea".

"Iubirea este cel mai important factor motivațional, de aceea cred că cei care au făcut mari averi au fost motivați de o femeie".

"Filozofia celor bogăți este că întotdeauna ei din ceea ce câștigă pun deoparte 10%".

"Plătește-te mai întâi pe tine însuși".

"În viață nu contează cât de lung este drumul, contează cine merge alături de tine".

"Viața seamănă cu o poveste, ceea ce este important nu e lungimea ei, ci valoarea ei".

"Ceea ce nu trăim la timp, nu mai trăim niciodată".

Am fost și sunt un optimist înrăit și de aceea cred că:

OPTIMISTUL VEDE INVIZIBILUL.

OPTIMISTUL SIMTE INTANGIBILUL.

OPTIMISTUL OBȚINE IMPOSIBILUL

Aspectul nostru exterior, înfățișarea reflectă structura noastră interioară, de aceea nu trebuie niciodată să uităm:

Zâmbește și aceasta te va face să arăți mai bine;

Roagă-te și aceasta te va face mai puternic;

Iubește și te vei bucura mai mult de viață.

O rețetă foarte importantă pentru a rămâne tânăr, sănătos și cu poftă de viață este să te iubești așa cum ești, să nu fii invidios, să nu te mânii și să nu insulti pe nimeni, să-i ajuți pe cei săraci, bolnavi și bătrâni, să nu te gândești niciodată la boli, la bătrânețe sau la moarte.

"Dragostea este cel mai bun remediu împotriva bolii sau îmbătrânirii".

"Să nu fii lacom, avar".

"Îngrijorarea te face să părăsești repede lumea aceasta".

"Nu trebuie să uităm niciodată că cea mai bună zi din viața ta este cea de astăzi, iar pierderea speranței este cea mai mare greșeală".

"Sănătatea este cea mai mare avere, iar pentru a trăi mult și sănătos trebuie să fim voioși în fiecare zi. Acest lucru îl învățăm singuri".

"Nu trebuie să uităm niciodată că oamenii îmbătrânesc de invidie, se îmbolnăvesc de la supărare, se prostesc de la furie, întineresc de la iubire".

AȘA CĂ, IUBIȚI-VĂ!

"Ești fericit pentru că totul este bine. Totul este bine pentru că ești fericit".

"Atitudinea și nu Aptitudinea îți determină Altitudinea".

"Viața este ca mersul pe bicicletă. Pentru a-ți menține echilibrul trebuie să continui să mergi".

"Dacă doriți să trăiți o viață fericită legați-o de un obiectiv, nu de oameni sau obiecte".

"Se spune că o persoană are nevoie doar de trei lucruri pentru a fi fericit: cineva pe care să-l iubească, ceva de făcut și ceva la care să sper".

Prima mașină pe care am cumpărat-o după revoluție a fost un Renault 21, iar la puțin timp, în urma unei tranzacții, în urma căreia am câștigat 7.000 dolari, beneficiarul tranzacției mi-a dat un Renault 25, o mașină superbă la acea vreme.

Pentru anul care urma, an în care împlineam 50 de ani, îmi stabilisem un target, și anume să-mi cumpăr un autoturism Mercedes, să cumpăr un câine lup și să încep să mă plimb în lumea largă. Totul s-a întâmplat așa cum mi-am propus și astfel ne-am "lipit" la un grup extraordinar, grup format în mare parte din avocați, doctori, notari, grup în fruntea căruia era domnul Sandu - un om extraordinar, un om îndrăgostit de drumeții - care lucra la Institutul de Criminalistică și cu care am colindat toată lumea, de la Australia, Noua Zeelandă, America Latină (Brazilia, Argentina, Uruguay, Paraguay) până la Africa de Sud și, bineînțeles, Europa. Prima ieșire a fost în Danemarca, Suedia și Norvegia, excursie care ne-a făcut să ne îndrăgostim de drumeție. Dintre toate excursiile făcute în lumea toată cred că cea mai grozavă și care m-a marcat a fost cea din Africa de Sud. Îmi amintesc că pe atunci îmi era teribil de frică să merg cu avionul. Când am traversat ecuatorul, în zbor spre Africa de Sud, erau foarte multe goluri de aer și avionul se "zgâlțâia" din toate încheieturile, iar eu eram livid și mă dureau mâinile de cât de tare strângeam cotierele scaunului. După aterizarea la Cape Town, seara am luat masa în port, unde am mâncat pentru prima oară homar (lobster) într-un platou imens cu fructe de mare, care de atunci a rămas "slăbiciunea" mea. Ceea ce m-a impresionat foarte tare a fost

Sun City, un fel de Las Vegas al Africii, unde s-au ținut foarte multe concursuri Miss Univers. M-a impresionat și Capul Bunei Speranțe, locul unde se unesc cele două oceane, Atlantic și Pacific, loc unde se vedea o linie dreaptă pe apă, iar deoparte și de alta a liniei apă avea două culori distincte. Mi-a plăcut foarte mult și Safari-ul în parcul Kruger, unde am văzut prima oară toate animalele posibile: lei, hipopotami, gazele, girafe, crocodili și altele.

Nu o să uit niciodată excursia făcută în Brazilia, Argentina și Uruguay. Imediat ce am ajuns la Rio de Janeiro am răcit foarte tare și am suferit toată perioada de 18 zile, cât a durat excursia. Am fost cazați la un hotel în centrul orașului Rio, lângă plaja Copacabana, iar de la fereastra camerei unde am dormit se vedea statuia lui Hristos, care era luminată cu laser și care arăta extraordinar. M-a impresionat foarte tare și cascada Iguazu din Argentina, cea mai mare cascadă din lume ca întindere.

Toate excursiile au fost unice, dar foarte mult mi-a plăcut excursia în Australia. Îmi amintesc că am aterizat la Sidney și am vizitat locul unde urmau să se desfășoare Jocurile Olimpice din anul 2000. A urmat apoi Melbourne, unde ne-am plimbat prin tot orașul cu un tramvai transformat în restaurant, apoi Tasmania cu diavolul tasmanian, și alte locuri minunate. Noua Zeelandă, care este la 2.000 km de Australia, mi s-a părut ireal, un loc încremenit în timp, asemănător cu Elveția ca natură și frumusețe!

Prin anul 1993 îmi amintesc că unul din clienții mei, căruia îi înfiinșasem mai multe firme, mi-a propus la un moment dat să devin avocatul firmei al cărei patron era, ocazie cu care m-a făcut și pe mine acționar cu 5% din acțiuni. Societatea respectivă se ocupa de construcții și avea foarte multe șantiere în Germania, unde avea peste 2.000 de muncitori, și în Israel, unde avea șantiere peste tot, de la Marea Moartă până la Haifa, și aici având peste 2.000 de muncitori.

Iată-mă cum am început să merg din două în două săptămâni în Israel cu șeful meu (care era un tip foarte inteligent, dar căruia îi plăcea să bea cam mult)

ca să rezolvăm problemele care apăreau cu muncitorii pe diverse șantiere. Am devenit acționar și la firma din Israel, iar de aici primeam un salariu de 1.500 dolari pe lună.

Cam în aceeași perioadă șeful meu, care era prieten cu Măgureanu, șeful S.R.I., la sugestia acestuia din urmă, a cumpărat foarte multe acțiuni de la cea mai mare și mai puternică societate pe acțiuni din Moldova, "Seven Stars" din Vrancea. Aici erau acționari Sergiu Nicolaescu, Luminița Dobrescu și alți oameni importanți la acea vreme. Societatea era foarte bogată, mai ales în scripte, avea un capital social de 1,6 miliarde, avea două complexuri de porci cu 90.000 de porci, 160 de camioane pentru transport, 360 de magazine pe tot cuprinsul județului, era proprietara Halei din Focșani, avea două blocuri de locuințe în centrul orașului și foarte multe active. Dar cu toate acestea era falimentară, avea datorii mai mari decât capitalul social la Banca Agricolă, deci practic trebuia să intre în faliment. Cam aceasta era situația când eu mă duceam cu șeful meu în fiecare săptămână la Focșani (șeful meu devenise acționar principal, cumpărase acțiuni de un milion de mărci, o sumă imensă la acea vreme), aceasta deoarece cei care conduceam societatea nu puteau să se mai descurce, banca nu le mai dădea împrumuturi, iar porcii mureau de foame.

Societatea era condusă atunci de Giurgea, care fusese președintele Băncii Agricole, apoi senator, iar între timp devenise prefectul județului. Director general adjunct era Marian Oprișan, actualul șef al județului. La un moment dat, în timp ce ne întorceam de la Focșani, șeful meu era foarte supărat pentru că nu avea soluții să rezolve toate problemele și pentru că era nevoit să-și neglijeze firma de construcții, care avea foarte multe șantiere. A răbufnit, spunând supărat că el renunță, "o să pierd un milion de mărci, cum am pierdut și în Germania, și gata". Atunci eu i-am spus că, dacă are încredere în mine, eu într-un an îi dau toți banii investiți înapoi. Acesta s-a uitat uimit la mine. Imediat ce am ajuns la București am mers la notariatul cu care lucram noi și mi-a dat o procură prin care mi-a dat puteri depline de reprezentare a acționarului principal. Prima mea

hotărâre după aceasta a fost să merg la Focșani să le interzic celor care conduceau societatea să emită cecuri mai mari de un milion de lei fără aprobarea mea. După aceasta, pentru că societatea avea acționar și statul, aveam dreptul, conform H.G. 500 dată de prim ministrul Năstase, să majorez capitalul social de 10 ori. Astfel capitalul social a devenit 16 miliarde. Am reorganizat societatea, în sensul că am divizat-o și în loc de o societate am făcut opt societăți, iar fiecare director de sucursală a devenit director general de S.A. În felul acesta am putut să dirijez toată datoria pe un complex de porci, aceasta pentru ca toate celelalte societăți să se dezvolte normal. În toată această nebunie l-am cooptat pe Giurgea în echipă, el s-a ocupat de partea financiară, iar eu de partea juridică. Cu această ocazie le-am dat tuturor directorilor generali acțiuni de cate o sută de milioane de lei și le-am spus că dacă vor să devină proprietari pe tot ce au în societate, eu vreau ca într-un an să-mi dea toți banii investiți de șeful meu și banii cuveniți mie (pentru acțiunile de 1,5 miliarde lei pe care le promisem de la șeful meu). Și uite așa după un an, toate societățile aveau profit de sute de milioane și au putut să ramburseze banii investiți.

A fost o muncă foarte grea, cu multă bătaie de cap, cu sacrificii, dar care a meritat. În urma acestei "aventuri" am câștigat vreo 250.000 dolari, bani cu care am cumpărat spațiul comercial. Cred că asta înseamnă să crezi în țelul tău, să crezi în tine și să te iubească Dumnezeu.

După 1990, și mai ales după apariția legii 18 - legea fondului funciar - toți țărani voiau să scape de terenurile care le fuseseră restituite conform legii. Uite așa mă trezeam foarte des cu oameni din sat la poartă la mine, la Scroviștea, care se rugau, uneori plângând, să le cumpăr terenurile aflate în proprietatea lor. Aceștia nu aveau la acea dată titluri de proprietate, ci doar procese verbale de punere în posesie. Pentru absolut toți mă ocupam de obținerea titlului de proprietate, iar prețul cerut pentru un hectar era de 20 milioane lei, iar eu le ofeream 1.000 dolari (30 milioane). Toate terenurile erau extravilane. Și uite așa, din aproape în aproape am devenit proprietar pe șapte

hectare de teren în vatra satului. Pentru a-i da valoare m-am ocupat de aprobarea primului P.U.G. (plan urbanistic general) al comunei de după revoluție, prin care am băgat în intravilan peste 1.200 hectare de teren, inclusiv terenurile mele. După aceasta le-am alipit, iar pe o parte din acest teren am înființat o plantație de pomi fructiferi, unde am plantat peste 800 de pomi fructiferi. Am construit o cabană cu teren de tenis cu zgură, am ridicat o construcție, un grajd de cai și două garsoniere pentru îngrijitori. Am angajat un mecanic care avea în proprietate o draglină, cu ajutorul căreia am prelungit lacul din Scroviștea, din dreptul casei lui Pașulea până în apropierea căii ferate. După terminarea canalului respectiv am plantat sălcii pe toată lungimea lacului, sălcii care sunt și acum și cu care mă mândresc. Lacul l-am prelungit pentru a avea apă și în dreptul terenului meu și am început să fac tot felul de proiecte de case cu pontoane. Uneori toate gândurile se transformă în fapte, iar visele se împlinesc.

Îmi amintesc că tuturor cunoștințelor mele, tuturor prietenilor mei le spuneam cu ce mă ocup și uite așa, undeva în anul 2002 - 2003, un prieten de-al meu, pe care-l cunoscusem în timpul peregrinărilor mele prin biserici și mănăstiri, a venit la mine și m-a întrebat dacă mai aveam terenul de 10 hectare, pentru că are un client, un maltez, care vrea să-l cumpere. I-am explicat că am doar 7 hectare, dar cumpărătorul voia neapărat 10, așa că am acceptat. Avocatul cumpărătorului, care era un avocat tânăr, a vrut să-mi demonstreze cât era el de capabil - se întâmplă deseori în meseria asta a noastră - și mi-a prezentat un contract care prevedea că, dacă suprafața totală nu este la un loc, dacă nu vând într-un anumit timp, pierd tot terenul, inclusiv banii primiți ca avans. Am stabilit ca preț 10 dolari pe metrul pătrat, iar cei care intermediau m-au întrebat dacă prețul obținut peste cel stabilit li se cuvine. Am fost de acord, dar aveam o mare problemă, pentru că, dacă unul din cei de la care trebuia să cumpăr diferența de suprafață de 3 hectare nu era de acord, pierdeam tot. Dar am știut că Dumnezeu nu mă va lăsa, așa că până la urmă am reușit să cumpăr restul de 3 hectare, bineînțeles cu un preț mult mai mare decât prețul pieței. Și uite așa, **cu**

ajutorul lui Dumnezeu am reușit să devin milionar. Am încasat în trei tranșe 1.200.000 dolari (200.000 dolari au revenit celor care au intermediat afacerea). La nivelul anului 2003 era o afacere extraordinară. Cred că orice om normal ar fi depus banii la bancă și ar fi trăi fericit cu gândul că este milionar, dar nu eu. La începutul anului 2004 arhitectul comunei, inginerul Fronescu, m-a întrebat dacă nu mă interesează un teren de 2,5 hectare pe malul lacului Snagov. Am cumpărat terenul respectiv fără să-l văd cum arată. După câteva luni m-am dus să văd unde este poziționat, și când am văzut ce potențial are și, mai ales, cum arată zona, am început (cu ajutorul fetelor de la biroul de cadastru din primărie) să merg din poartă-n poartă la toți proprietarii din zonă, vreo 25 de țărani. Uite așa am cumpărat 12,5 hectare de teren într-o zonă superbă, pe malul lacului Snagov, lângă livada de piersici a fostului I.A.S. Mogoșoaia. Apropo de afacerea pe care o făcusem cu cetățeanul maltez, când i-am povestit amicului meu Țânțăreanu ce am făcut și care au fost clauzele contractului mi-a spus că am fost nebun, că am avut un curaj nebunesc și că puteam să pierd tot. **Întotdeauna trebuie să crezi în steaua ta.** Apropo de stea, îmi amintesc că soțul unei nepoate, un om extraordinar, o familie grozavă, mi-a spus la un moment dat (mă cunoaște și cunoaște viața mea foarte bine) că m-am născut cu o stea în frunte. A avut mare dreptate soțul Cameliei, într-adevăr și numele meu spune asta: Cristea - Crist - Stea - steaua lui Cristos (glumesc).

Proprietatea pe care o dețin în acest moment, proprietate pe care am construit în 2005 o vilă cu șase dormitoare, șase băi, cu piscină, cu grup sanitar și bucătărie de vară, o proprietate superbă, unde am plantat în 2004 peste 450 de pini, peste 2.000 de sălcii pe malul lacului și peste 2.500 de salcâmi pe limita proprietății, a fost evaluată în 2007 la peste 12 milioane euro, și numai criza din 2008 a făcut să ratez afacerea. ***Dar speranța moare ultima, așa că sunt în așteptare și sunt sigur că Dumnezeu este cu mine.***

Se spune că ai nevoie de un minut pentru a remarca o persoană specială, o oră ca să o apreciezi, o zi ca s-o iubești și o viață ca s-o uiți.

Trebuie să încerci neconținut să urci foarte sus, dacă vrei să vezi foarte departe.

Te iubesc nu doar pentru ceea ce ești, ci și pentru ceea ce sunt eu când sunt în preajma ta.

Poate că nimic din tot ceea ce am realizat în toți acești ani nu ar fi fost posibil dacă nu aș fi avut lângă mine un om care m-a susținut în tot ceea ce am făcut, a avut încredere în mine și în acțiunile mele. În 1996, când ne-am căsătorit, cred că am tras lozul câștigător amândoi. Dumnezeu ne-a însoțit în tot ceea ce am făcut și cred că locul acesta unde locuim, un loc foarte încărcat energetic, ne-a adus numai noroc. Uneori mă gândesc că poate acesta a fost motivul pentru care Dumnezeu m-a lăsat să plec "în misiune la Caracas", ca să pot să fiu mai târziu cu iubirea vieții mele și să apreciez tot ce îmi trimite în fiecare zi. Îmi amintesc că prin anul 2003 am participat la nunta Ioanei (fiica iubitei mele). Cununia s-a desfășurat în Santa Monica, California, într-o capelă săsească, care era foarte austeră pe dinafară, dar înăuntru era o bijuterie, cu bănci din stejar, cu o catapeteasmă superbă. Când eram în fața altarului în timpul cununiei i-am spus iubitei: "- Uite așa aș vrea să fac și eu o biserică, dacă o să pot". Nu știam atunci că Dumnezeu m-a auzit și că a făcut ca totul să fie posibil. Imediat după aceasta am făcut tranzacția cu maltezul și uite așa un gând, o dorință s-a transformat în **REALITATE**.

Și dacă prin anul 2000 mă rugam de primar să mă lase să construiesc la o răspântie de drumuri o troiță, iată-mă în 2004 alergând aproape un an de zile să obțin toate avizele necesare pentru a construi o biserică pe terenul meu, cu banii mei și cu resursele mele. În 2005, în luna aprilie, episcopul Sebastian Ilfoveanul a venit să sfințească locul unde urma să construiesc biserica. După aceasta, în timp ce serveam o cafea la mine acasă m-a întrebat: "- Când credeți că vă apucați de construcție, domnule Ștefan?". Eu am răspuns că, dacă ne iubește Dumnezeu, atunci pe data de 15 august, de Adormirea Maicii Domnului, o să sfințim biserica. Sfinția Sa a zâmbit, gândind probabil că nu știu ce vorbesc.

M-am convins încă o dată că, dacă Dumnezeu vrea, totul este posibil, așa că am reușit să construiesc biserica, biserică în care încap aproximativ 65 de persoane, în mai puțin de 100 de zile. În perioada când se construia biserica noi am fost plecați aproximativ o lună în excursie în Alaska, cu escală de câteva zile la Vancouver, apoi în Hawaii. A fost o excursie superbă. Am stat câteva zile în Maui, iar apoi în Honolulu. Pe 15 august, de Sf. Maria, am sfințit biserica. Au fost prezenți 5 preoți, inclusiv Preasfințitul Sebastian Ilfoveanul, precum și câțiva tineri studenți de la Teologie, eveniment la care au participat peste 150 de persoane. Trebuie să recunosc că am fost tare mândru când am văzut ce a putut să iasă pornind de la un vis, mai ales că am reușit să o construiesc în mai puțin de 100 de zile. Atunci nu știam că această performanță a mai fost obținută doar de domnitorul Ștefan cel Mare, care a construit Mănăstirea Voroneț într-o sută de zile.

Ca să-mi duc visul până la capăt m-a ajutat foarte mult arhitectul Adrian Ionescu, care mi-a făcut proiectul, proiect pe care mi l-a propus după ce am vizitat capela domnitorului Ghica de la Răcari - Dâmbovița, și Gică, un maestru constructor foarte priceput, care a executat toată lucrarea.

Dacă mă gândesc bine, deși am făcut foarte multe lucruri bune în viață, biserica este un lucru de care sunt foarte mândru și fericit.

Nu am uitat niciodată că ceea ce faci pentru tine dispare odată cu tine, iar ce faci pentru alții rămâne pentru eternitate.

Dumnezeu dăruiește celor care dăruiesc.

Tot în anul 2005, imediat ce am terminat biserica am început construcția casei de la Village, construcție pe care am finalizat-o până la sfârșitul anului. Îmi amintesc că Napoleon spunea așa: "*Ca să cuceresc întreaga lume îmi trebuiesc trei lucruri: BANI, BANI și iarăși BANI*". Avea mare dreptate. Mama mea, Ilinca, îmi spunea mereu când eram copil: "Mamă, dacă nu ai bani în buzunar miroși a prost" și așa este.

Banii învârt lumea, chiar dacă îți mai trebuiesc și alte lucruri ca să fii fericit. În perioada de după 2005 am câștigat peste 750.000 euro din vânzarea terenurilor, bani pe care i-am cheltuit în cea mai mare parte pe excursii, vacanțe, plimbări, am încercat să profităm cât mai mult de viața minunată pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Nu am uitat sfaturile celor înțelepți, care spun că după ce ai trecut de 60 de ani, pentru că nu mai ai foarte mult în fața ta, și pentru că nu poți lua nimic atunci când pleci, nu mai are rost să economisești. Este momentul să te bucuri de viață, să cheltuiești banii economisiți (din păcate, noi nu am economisit niciodată, am cheltuit până la ultimul cent), să cumperi ceea ce-ți place și să dăruiești ce-ți poți permite. Nu trebuie să lași tot nepoților și copiilor, îi poți transforma în paraziți, care să aștepte cu nerăbdare ziua în care vei muri. Nu trebuie să-ți faci griji pentru ei, ei au destinul lor și-și vor găsi drumul în viață. Aceștia trebuiesc ajutați, iubiți. **Viața înseamnă mai mult decât muncă.** Ne trebuie atât de puțin ca să trăim și să fim fericiți. Nu trebuie să ne comparăm cu nimeni în ceea ce privește potența financiară. Trebuie pus în balanță cine are mai mult timp liber, cine este mai fericit, mai sănătos și mai longeviv. Trebuie să fim pozitivi, să facem mișcare în fiecare zi, să ne bucurăm de ceea ce avem și de ceea ce ne înconjoară. *Nu trebuie uitat că nu ne-am propus să fim cei mai bogați din cimitir.*

Secretul pentru a trăi mult este: să mănânci pe jumătate, să mergi dublu, să râzi triplu și să iubești fără măsură.

Sunt trei reguli pentru atingerea longevității:

1. Evitarea emoțiilor extreme (acestea drenează corpul de energie și distruge funcționarea armonioasă a organelor, în special la oamenii în vârstă).

2. Evitarea grabei în viață - acordăți-vă timp, nu vă grăbiți.

3. Practicarea exercițiilor fizice și de respirație în fiecare zi.

Trebuie să știm că imaginea noastră din oglindă este reflexia stilului nostru de viață, ridurile, petele de pe piele, strălucirea ochilor, strălucirea

părului, condiția unghiilor și felul în care mergem reflectă condiția organelor noastre interne. Cei care au pete maronii sub ochii palizi suferă de anemie, vârful nasului deschis la culoare indică o ulcerare a tractului digestiv. Un rid adânc între sprâncene poate fi înrudit cu dureri de cap dese și de nevoia corpului de aer proaspăt, cearcănele de sub ochi reflectă starea proastă de funcționare a rinichilor, a vezicii biliare și a inimii, precum și un sistem circulator cu probleme.

Dacă vrei să te vindeci singur trebuie să cunoști câteva reguli importante:

- Bea 500 ml apă pură de trei ori pe zi, iar în timp ce faci asta spune: "Sunt sănătos și mă voi vindeca singur".

- Găsește timp pentru automasaj; 10-15 minute pe zi freacă pielea uscată în zona capului și gâtului, a pieptului și a tălpilor.

- Obișnuiește-te să adormi la ora 22.00 și să te trezești la răsăritul soarelui.

- Acordă atenție respirației, ea trebuie să fie liberă, uniformă și calmă, cu senzația de bucurie interioară. Expirația să fie de 2-3 ori mai lungă decât inspirația.

- Încearcă să uiți de problemele de sănătate pe care le ai, nu te gândi și nu vorbi despre ele.

- Petrece cât mai mult timp în natură, stai pe iarbă, privește cerul și admiră norii.

- Ascultă muzică ritmată ziua și relaxantă seara. Dansează, cântă, savurează momentul.

- Mănâncă des și câte puțin, de 5-6 ori pe zi. Optează pentru mâncarea de casă, terciuri, salate. Uită de cafea, ceai, alcool.

- Călește organismul, toarnă apă rece întâi pe picioare, apoi pe genunchi și tot mai sus, inclusiv pe cap.

- Fă sport, aleargă, fă genuflexiuni, flotări, ridică greutate.

- Ține post negru o dată pe săptămână. Nu mânca nimic o zi și spune: "voi fi mai sănătos în schimbul acestei zile de post".

- Întreține discuții liniștite, de suflet, cu cei dragi, te vei încărca cu energie pozitivă.

- Ignoră orice influență negativă, gândește-te doar la bine. Vizionează comedii, citește, cântă, ascultă muzica preferată.

- Fă următorul exercițiu: inspiră adânc, iar mai apoi acoperă-ți nasul și închide gura, iar în acest timp spune în gând: "**vreau să trăiesc**", după care inspiră din nou și mai repetă o dată. Acest exercițiu îți va da un semnal de alarmă organismului, că tu vrei să trăiești, iar bolile te vor ocoli.

- Acordă cinci minute pe zi gândurilor bune. Ia o poziție comodă și spune din toată inima: "Fie ca toți să fie sănătoși și totul să fie bine".

- Imaginează-ți în fiecare zi cum ești un om sănătos și fericit în viitor, imaginează-ți cum peste o săptămână vei râde sănătos și fericit într-un loc preferat de tine.

- Cel mai important lucru: apelează la ajutorul Domnului, roagă-te, mergi la biserică și cere vindecare.

Apropo de situația prin care trece omenirea și prin care trecem cu toții din cauza acestui virus ucigaș Coronavirus Covid 19, începând de astăzi, 25 martie 2020, nimeni nu mai poate ieși din casă, toată lumea este izolată la domiciliu, toți oamenii sunt disperați și speriați de ce se întâmplă. Mă uit cum unii se dau de ceasul morții că nu pot să stea în casă izolați cu televizor, cu internet, cu toate rețelele sociale și-mi amintesc cum am stat eu mai mult de trei ani și jumătate într-o celulă mică din beciurile I.G.M. - ului de pe calea Rahovei. Învățasem fiecare por din pereți și din linoleumul de pe jos și nu aveam tv, internet și altele. Îmi amintesc că atunci pachetul primit o dată pe lună de la familie nu putea depăși 5 kg. Nu aveai voie să citești sau măcar să vezi vreun ziar, nu aveai radio sau tv ca acum și erai rupt complet de realitate. Îmi amintesc că în toată acea perioadă de mai mult de o mie de zile am ieșit doar de două ori

câte cinci minute la "curtea de aer", o cameră normală, de aproximativ 10 m² cu grilaje de nici nu puteai vedea cerul. Numai Dumnezeu știe cum de am putut rezista.

"Ca să cunoaștem prețul timpului trebuie să fi trăit neliniștea așteptării".

"Învață din greșelile altora, nu poți trăi destul pentru a le face pe toate".

"În viață cei slabi se răzbună, cei puternici iartă, iar cei inteligenți ignoră".

Chiar dacă timpul a trecut și viața (în special Dumnezeu) mi-a zâmbit din nou, am iertat, dar nu am putut să uit.

Să sperăm că totul va trece și Dumnezeu își va face milă de această lume nebună, că după această criză oamenii vor deveni mai buni, mai empatici, că se vor bucura mai mult de viață și de ce le-a dat Dumnezeu.

"Ca să fii fericit în viață trebuie să fii mulțumit cu ceea ce ai, nu cu ceea ce îți dorești să ai".

În urmă cu aproximativ 7-8 ani, datorită profesorului meu Adrian Cranta, un tip foarte erudit și îndrăgostit de tot ce reprezintă sănătatea oamenilor, am văzut un filmuleț pe youtube în care un reporter de la CNN îi lua un interviu unui chinez. La un moment dat reporterul l-a întrebat: "Si-fu (maestru în chineză), am auzit că vindecați cancere în fază terminală, boli autoimune, cum reușiți asta?", iar chinezul i-a spus că nu-i poate explica în cuvinte, dar îi poate arăta. I-a dat reporterului o foaie de hârtie, l-a trimis la aproximativ cinci metri distanță, după care s-a încărcat energetic cu chi, iar când a îndreptat două degete către reporter, acestuia i-a luat foc hârtia din mână.

După această demonstrație, împreună cu profesorul meu Adrian, care a format un grup de peste 25 de persoane, am plecat în China, într-un "orașel" de vreo două milioane de locuitori, Huangshan, la vreo 200 km de Hangzhou (supranumit Veneția Orientului), și la vreo 500 km depărtare de Shanghai.

Trebuie să recunosc că ceea ce am văzut și trăit acolo m-a impresionat foarte tare. Si-fu ne-a primit acasă la el (o vilă superbă) și ne-a luat pe fiecare în parte să ne controleze cum stăm cu sănătatea. Acest procedeu nu seamănă cu ce știm noi. Te descălța și te așeza cu picioarele pe un prosop umed. Așeza trei degete pe mâna ta, te pune să deschizi gura ca să-ți vadă limba, se uita la fundul de ochi și îți spunea ce suferință ai. După ce aflai boala de care suferi te întreba dacă vrei tratament (consultația era gratis). Dacă răspunsul era pozitiv, asistentul acestuia sau maestrul personal te încărca (te curenta cu chi-ul propriu), iar apoi te așeza cu fața în jos pe un pat, dezbrăcat până la brâu, și îți extrăgea sângele din spate, de sub omoplat. Pentru a face aceasta îți pune o ventuză cu o pompă deasupra (care forma vid) pentru a extrage sângele. La cei mai mulți sângele arăta jalnic, negru, cu cheaguri sau chiar mirositor, la cei care sufereau de cancer. După tratament, care consta în niște pastile făcute de către călugării shaolini, pastile care costa între o mie și zece mii de dolari bucata, te trimiteau câteva ore la hotel. După această pauză te controlau iarăși energetic să vadă cum stai. Dacă era bine îți scoteau din nou sânge pentru a-ți demonstra rezultatul tratamentului. Îmi amintesc că la mine sângele arăta foarte negru, cu cheaguri, iar după tratament arăta ca siropul de căpșuni, rozaliu și limpede.

Atât de mult m-a impresionat ce am văzut, încât după aceasta am venit din trei în trei luni la control timp de un an, iar apoi am continuat să mergem timp de câțiva ani. După un an, când m-a întrebat pe mine Si-fu dacă doresc ceva i-am spus că vreau să mă încarce din nou energetic și să-mi testeze sângele. Sângele meu arăta perfect, ca în ziua tratamentului. Probleme aveau cei cu boli grave, ca boli autoimune, cancer și altele asemenea, la aceștia tratamentul fiind de lungă durată.

Astfel, datorită acestei întâmplări, am văzut China cu tot ce are important de vizitat: Marele Zid, în apropiere de Beijing, Orașul Interzis, Grădinile de vară, Shanghai-ul și altele. La fiecare plecare în China alegeam altă rută. M-a impresionat foarte mult China cu oamenii ei, cu obiceiurile lor și cu mâncărurile

lor. În timpul acestor deplasări am început să învăț și să practic Chigong-ul, exercițiul pe care continui să-l practic în fiecare seară. Este un exercițiu de acumulare de Chi (energie), un exercițiu bazat foarte mult pe respirație. Această experiență mi-a schimbat viața, felul cum o percep și modul de a gândi. Ca să vă dați seama ce putere aveau ca și oameni, dimineața, când ne adunam toți pentru începerea tratamentului, maestrul se încălzea energetic, iar când expira și întindea mâinile către noi, absolut toți simțeam un gust puternic de dulce în gură, pe mâini, pe piele, era ceva ireal.

Îmi face mare plăcere să vă împărtășesc un exercițiu foarte util pentru toți oamenii, indiferent de vârstă, un exercițiu foarte bun, mai ales pentru cei cărora le este greu să-și țină mintea în frâu (gândurile) când vor să facă meditație.

1. În poziția șezut, la marginea patului sau în picioare, începeți să inspirați. Vizualizați cum o lumină albă, puternică, pătrunde prin perineu, se urcă încet de-a lungul coloanei vertebrale până în creștetul capului, iar apoi expirați lin (când inspirați să repetați în gând "calm", iar când expirați repetați în gând "relaxat"). Acest exercițiu se repetă timp de 5, 10 sau 15 minute.

2. Împreunați mâinile cu palmele lipite, așezate în dreptul celui de-al treilea ochi (în dreptul frunții) și procedați exact ca la punctul 1, timp de 5-10 minute.

3. Mâinile, ținute exact ca la punctul 2, se coboară în dreptul inimii și se repetă exact ca la punctul 1, timp de 5-10 minute.

După terminarea acestor proceduri se freacă bine palmele până se încălzesc (aducerea chi-ului), apoi palma dreaptă se așează pe piept în dreptul inimii și palma stângă deasupra ombilicului (buricului).

Acest exercițiu este foarte util pentru liniștirea gândurilor, a corpului, a întregului organism și este foarte util, pentru că urmărind respirația, gândurile nu mai zboară.

Un alt loc care mi-a schimbat viața a fost "Tao Garden", un resort din Thailanda, situat la poalele munților Himalaya, în apropiere de Chiang Mai

(vechea capitală istorică a Thailandei). Aici l-am cunoscut pe Mantak Chia, mentorul acestui resort, părintele tehnicilor vindecătoare taoiste. Acest resort se întinde pe o suprafață de 30 de hectare, unde sunt vreo 12 vile și câteva bloculețe, cu pavilioane de sport și meditație, cu laboratoare de analize, cu restaurant. Aici am învățat cum este să trăiești fără radio, fără tv, fără internet, fără țigări, fără telefon, cum este să mănânci numai din grădina proprie și cum arată curățarea organismului prin curățarea fiecărui organ în parte. Și aici am fost de vreo trei ori. Ultima oară "am petrecut" revelionul aici și am avut o ședere de vreo lună și jumătate, din care o lună în stațiunea Pattaya, la vreo 120 de km de Bangkok. Toate aceste excursii mi-au schimbat viața. Deși toată viața m-am iubit, am avut grijă întotdeauna de sănătatea mea, de înfățișarea mea, am făcut sport întotdeauna (sport pentru întreținere), am avut grijă întotdeauna ce mănânc, după aceste experiențe am învățat și am iubit foarte mult sănătatea, m-a preocupat acest capitol. În ultimii ani pe biroul meu sunt numai cărți de sănătate, motiv pentru care o să amintesc aici foarte multe rețete și sfaturi pentru sănătate.

O carte care mi-a influențat percepția despre alimente este "Studiul China", carte în urma căreia am hotărât împreună cu iubita mea să nu mai mâncăm carne, fapt care s-a întâmplat acum foarte mulți ani. Collins, marele savant american care a fost desemnat de Ciu En Lai (fostul prim ministru al Chinei) să cerceteze care este cauza cancerului în lume, după douăzeci de ani de cercetări a ajuns la concluzia că "toate formele de cancer la oameni au ca și cauză **proteina animală**".

În China am auzit prima oară de meridiane, cum circulă energia prin aceste meridiane, am aflat că circulația defectuoasă (sau întreruperea circulației) a energiei (chi-ului) prin meridiane este principala cauză de îmbolnăvire.

Când am întrebat pe cei care erau cu mine câte meridiane are corpul omenesc, toți mi-au dat răspunsuri diverse sau vagi, așa că am "pus mâna pe carte" și am citit foarte multe cărți, care m-au edificat. Amintesc aici lucrările

"Tao - 100 zile pentru sănătate", "Chigong", "Cum să trăim 150 de ani", de Michael Tombak.

Tot în această perioadă am învățat despre chakre, despre legea karmică, despre meditație și multe alte lucruri foarte interesante.

Îndeplinirea și punerea în aplicare a legii karmice este următoarea:

- *O singură picătură de bucurie este atât de puternică, încât transformă îngrijorarea în compasiune.*

- *Aceasta este capacitatea de a da de la tine, știind că tot ce dai de la tine se va întoarce la tine, îmbunătățindu-ți viața și viețile celor din jur.*

- *O picătură de bucurie plus curaj devine pasiune.*

- *O picătură de bucurie plus disciplină devine empatie. Atunci când înțelegi dinamica lucrurilor, înțelegi că Dumnezeu se află în toate lucrurile.*

Există șapte chakre și fiecare din ele este un centru energetic prin care noi ne realizăm efectiv echilibrul și conștiința.

- *Fiecare chakră are o anumită culoare și este asociată cu probleme ale existenței noastre. Chakra localizată la baza coloanei vertebrale (perineu) are culoarea roșie, locul unde experimentăm lupta sau fuga.*

- *Puțin mai sus, un alt centru energetic are culoare portocalie și are legătură cu creativitatea și sexualitatea.*

- *Al treilea centru energetic este galben și se referă la puterea personală.*

- *Al patrulea centru energetic este verde și este chakra inimii, prin care experimentăm iubirea.*

- *Al cincilea centru energetic este albastru, se află la gât și are legătură cu exprimarea personală.*

- *Al șaselea centru energetic este indigo și este chakra clarviziunii.*

- *Al șaptelea centru energetic este violet și este centrul spiritual din creștetul capului.*

- *Orice energie se întoarce din nou la sursă.*

Corpul nostru cuprinde **32 de meridiane principale** prin care circulă energia (chi). În două dintre ele energia curge în sus, de-a lungul măduvei spinării și peste cap, prin **canalul Guvernator** (Du mai), iar apoi în jos, pe partea frontală a capului prin **canalul funcțional** (Rem mai).

Majoritatea **celorlalte 30 de canale** au ca punct inițial **buricele degetelor** de la mâini și de la picioare și străbat tot corpul: **chi** - ul nu **poate fi măsurat**. **Noi absorbim** esența mâncării și o **convertim în chi**, care ne oferă energia necesară corpului. Suntem cu toții **afecțați de mâncarea** pe care o mâncăm, de calitatea **aerului respirat**, de **gânduri**, de **jocurile** pe care le **jucăm** și de **medicamente**.

Atunci când corpul își pierde echilibrul perfect fluxul chi-ului prin meridiane este afectat, ele devenind blocate sau constricționate. Ați putea simți acest lucru în spate, în ceafă sau în picior, de exemplu. Pe măsură ce îmbătrânim **pierderea de chi** se manifestă ca **durere**, **amorțeală** sau **înțepenire**. **Chigong-ul** a fost creat pentru a reface fluxul de chi în **canalele energetice** și pentru a **menține echilibrul** dintre ying și yang în corp.

Exercițiile de respirație constituie începutul practicii. **Respirația** fiind una dintre funcțiile majore de susținere a vieții, trebuie folosiți mușchii abdominali.

Cauza principală a pierderilor de memorie la vârstnici este **reducerea cantității de oxigen inspirate**.

Contează enorm ce fel de **aer respirăm**, aerul din munți fiind foarte încărcat cu **ioni negativi**, ei contribuind la **furnizarea electricității** din celulele corpului.

Cea mai bună metodă pentru a ne obișnui să respirăm corect este să **numărăm până la 4 în timp ce inspirăm și până la 8 în timp ce expirăm**. 5-10 minute în fiecare zi este benefic. De asemenea, la fiecare inspirație rostim în gând cuvântul "**calm**", iar la expirație cuvântul "**relaxat**". **Respirația se face**

lent, pe nas, nasul fiind organul care conține 3 meridiane energetice care-l traversează.

Canalul Guvernator este unul din cele două canale principale, începe în perineu și urcă de-a lungul coloanei vertebrale spre gât, până în creștetul capului, coborând spre nas și terminând în bolta palatină, trece chiar prin mijlocul și părțile laterale ale nasului. Prin plasarea limbii în cerul gurii se conectează cele 2 meridiane principale ale corpului – **canalul Guvernator și canalul Funcțional**, astfel chi-ul curge fără blocaje prin ele și formează **ORBITA MICROCOSMICĂ**. **Canalul funcțional începe în vârful limbii și merge în jos pe partea din față a capului, spre perineu.**

Chinezii, și în special taoiștii, pun accent deosebit pe **circulația chi-ului**, pe **culoarea și aspectul limbii și a ochilor** (așa se explică consultul făcut de Si-Fu). Niște ochi sănătoși reprezintă un ficat sănătos și ajută la menținerea sănătății acestui organ. În plus, diferite **părți ale ochilor** sunt legate de toate **cele cinci organe interne majore**. **Selenele** (albul ochilor) sunt în legătură cu **plămâni**, **pupilele** cu **rinichii**, **irișii** cu **ficatul**, **corneele** cu **inima**, iar **pleoapele** cu **splina**.

Canalul guvernator este **YANG – pozitiv**, iar **canalul funcțional** este **YIN – negativ**. Când cele două canale se unesc formează un circuit denumit și **Micul Ciclu Divin**, care se poate realiza prin ridicarea limbii în cerul gurii. Aceasta permite ca o mare cantitate de CHI să circule prin corp, având ca rezultat **îmbunătățirea circulației sângelui**.

Un exercițiu foarte important, numit și **“VINDECAREA TUTUROR BOLILOR”** (exercițiu pe care eu îl fac în fiecare dimineață fără întrerupere de când am fost în China, unde l-am învățat de altfel, și pe care l-am împărtășit tuturor prietenilor mei) constă în:

1. concentrarea și menținerea unei poziții drepte, în picioare, cu mâinile atârând pe lângă corp, cu palmele deschise, iar tălpile la câțiva centimetri una de alta.

2 Se ridică simultan ambele călcâie de pe pământ în echilibru pe vârful picioarelor, ochii ațintiți înainte sau ușor în jos.

3. Se lasă călcâiele să cadă rapid pe sol, zdruncinând întreg corpul.

4. Foarte important – se inspiră când se ridică călcâiele și se expiră în timp ce coboară picioarele. Se repetă de opt ori, de 2-3 ori pe zi.

Tot ceea ce am descris mai sus este inspirat din cărțile citite după vizita în China și multe dintre acestea sunt învățate de la maestrul cu care am intrat în contact (maestrul Feng Jiang, din China, Mantak Chia, părintele tehnicilor vindecătoare taoiste - și alți maestri, cunoscuți în Thailanda și China). Sunt lucruri foarte interesante și foarte benefice pentru toți oamenii preocupați de sănătate. Așa cum spunea marele Nicolae Iorga, “înțelepciunea vieții e simplă, fă ca pe unde ai trecut tu să fie mai bine ca înainte”. Asta am încercat și eu de-a lungul vieții mele zbuciumate, am încercat să las urme, să las o dâră și trebuie spus că am și reușit.

Un alt lucru foarte important pe care l-am învățat de la maestrul meu este că **pentru a încetini procesul îmbătrânirii trebuie să învățăm să preparăm și să folosim apa din gheață topită**. Apa de sub pojghița de gheață are o structură la fel cu cea din celulele corpului. Foarte important, această apă nu trebuie încălzită. Această apă înlătură depozitele nesănătoase din corp și celulele moarte, astfel prevenindu-se cancerul.

Aceleași efecte le au și **sucurile din fructe și legume**.

Sucul de morcov este asemănător cu sângele, ca structură și conținut, cu excepția că acesta are un atom de **magneziu** în loc de un atom **de fier**, cum are sângele. Un pahar de suc de morcovi conține doza zilnică recomandată de vitamine și microelemente.

Sucul de cartofi înlătură diverse Pete și eczeme de pe față și de pe corp, uneori ajută la dispariția durerilor de cap, e benefic pentru ulcerul la stomac (100 ml suc de cartofi dimineața, pe stomacul gol, 10-14 zile).

Sucul de castraveți este foarte bun pentru provocarea micțiunii (conține sulf și siliciu).

Sucul de spanac este un excelent laxativ, combinat cu sucul de morcovi.

Sucul de struguri este foarte bun pentru scăderea colesterolului și reduce presiunea sângelui, combate constipația.

Sucurile de legume și fructe elimină celulele bătrâne și pe cele moarte din corp, ajută la dizolvarea depozitelor de sare, dizolvă pietrele de la ficat și rinichi și contribuie la prevenirea cancerului. **Sucul conține doar apă structurată, cu vitamine dizolvate și săruri minerale ce se absorb ușor. Cea mai bună combinație de sucuri este 70% morcov, 15% sfeclă roșie și 15% castravete.** Această combinație reglează ph-ul organismului, ideal pentru bolile cronice (cancer). Atenție - sucul de sfeclă nu se consumă imediat (este otrăvitor), ci la 3-4 ore după presare.

Sucul de roșii proaspăt preparat încetinește fermentarea și putrefacția din intestine, iar conținutul ridicat de potasiu îmbunătățește activitatea inimii.

Sucul de lămâie proaspăt băut în fiecare zi ne ajută să rămânem tineri, acesta curăță sărurile insolubile și mucozitățile din organism. Sucul de lămâie (1 lămâie la 1 pahar de apă fierbinte), consumat de 3-4 ori pe zi, te ajută să scapi de pietrele de la rinichi și ficat. Este ideal să se consume concomitent cu sucul de morcovi, sfeclă roșie și castravete.

A se evita AMIDONUL, ZAHĂRUL și PROTEINA ANIMALĂ.

DE REȚINUT: Sucurile de fructe ajută la curățarea organismului, iar sucurile de legume ajută la formarea celulelor.

Apă caldă cu lămâie dimineața - stimulează sistemul imunitar, curăță tractul urinar, modifică ph-ul tractului urinar și reduce bacteriile rele, îmbunătățește digestia, previne constipația. Previne cancerul, îmbunătățește sănătatea pielii, ajută la pierderea în greutate, controlează tensiunea arterială.

Lămâia în combinație cu bicarbonatul de sodiu este foarte eficientă în combaterea cancerului, combinația este mai eficientă decât chimioterapia,

alcalinizează organismul și menține un PH ideal. Experții recomandă consumul a 150 g citrice pe săptămână pentru a scăpa de riscul de cancer. Lămâile previn răspândirea celulelor canceroase. O jumătate de linguriță de bicarbonat cu 2 lingurițe zeamă de lămâie, se bea acest amestec cu regularitate. Este foarte important să faci exerciții fizice în tot acest timp. Specialiștii spun că cel mai sănătos aliment din lume este **curmala**. Aceste fructe reduc colesterolul și tensiunea, previn infarctul și accidentele cerebrale vasculare. Conțin foarte mult fier (100 g curmale conțin 0,9 mg fier, care reprezintă 11% din aportul zilnic de fier). Opresc diareea, remediu pentru constipație.

Este o mare nebunie ce se întâmplă în lume cu virusul CORONAVIRUS COVID 19. Italia a ajuns la 1.000 de morți pe zi, Spania este la un pas, cu 900 de morți pe zi, iar în America este ceva de neconceput. Specialiștii spun că Turcia îi va întrece pe toți, în timp ce în China aproape a dispărut virusul. Sper din suflet să se descopere cât mai curând un vaccin, este ceva de neimaginat să vezi cum toată lumea este în carantină, cum mor oamenii cu miile, mai ales bătrânii (cei născuți mai devreme). Sunt sigur că Dumnezeu ne iubește și că a vrut doar să ne dea o lecție.

În momentele acestea mi-am adus aminte de o urare care mi-a plăcut enorm:

"Îți doresc DESTUL!"

- *Îți doresc destul soare care să-ți lumineze comportamentul, indiferent cât de mohorâtă ar fi ziua!*

- *Îți doresc destulă ploaie, pentru a aprecia soarele mai mult!*

- *Îți doresc destulă fericire, ca să-ți țină spiritul viu cât vei trăi!*

- *Îți doresc destulă durere, ca și până cea mai mică bucurie a vieții să ți se pară mare!*

- *Îți doresc destul câștig, pentru a-ți satisface dorințele!*

- *Îți doresc să pierzi destul, pentru a aprecia ce ai!*

- *Îți doresc destule salutări, până a ajunge la finalul rămas bun!"*

Acum, în zilele noastre, când toți suntem debusolați, când nu știm ce ne rezervă viitorul, cred că este foarte bine să ne rugăm în fiecare seară și dimineață, repetând o rugăciune care pe mine m-a ajutat enorm în zilele mele de restriște:

"Știu și îți mulțumesc, Doamne, că sunt iubire din iubirea Ta".

"Știu și îți mulțumesc, Doamne, că sunt viață din viața Ta".

"Știu și îți mulțumesc, Doamne, că sunt lumină din lumina Ta".

De repetat de trei ori, dimineața și seara, când te rogi.

Și acum o rugăciune foarte frumoasă. care mi-a plăcut enorm:

"Mi-e dor de Tine, Doamne, îmi este atât de dor...!

Pășesc pe scara vieții, și în loc să urc... cobor

Pe treptele virtuții, în loc să cresc... eu scad,

Mă prind din nou cu patos, dar tot greșesc și cad.

Cum pot zări Lumina, și apoi să nu ajung?

Cum să înțeleg iubirea, când din iubire plâng?

Întinde-mi brațul, Doamne, și ajută-mă Te rog!

Cum vrei să ajung la Tine, cu sufletul olog?

Și cred că pot, de vrei, ajută-mi necredinței

Durerea să mi-o iei, dând aripi biruinței.

Că știi că suntem slabi, și nu putem lupta,

Noi ne lăsăm, Părinte, în sfânta voia Ta."

***CONFORM MISTICILOR, CĂUTAREA BEATITUDINII DIVINE
ESTE SCOPUL ÎNTREGII EXISTENȚE OMENEȘTI.***

În Divina Comedie, Dante scrie că Dumnezeu este iubirea care mișcă sori și stele.

Nu știu cu exactitate când am început să fac gimnastică cu regularitate, dar sunt sigur că încă din adolescență mi-am dorit să fac sport. Eram atât de mic de înălțime și slab când eram în anul I de profesională, că nu mă vedeam de catedră, trebuiau să-mi pună un pedestal sub picioare ca să fiu văzut (eram secretar UTC pe școală). Așa că am început să practic boxul - era singurul sport practicat la clubul sportiv din orașul Odobești. Pasiunea pentru sport m-a însoțit toată viața, așa că mai ales în anii din urmă fac gimnastică aproximativ trei ore pe zi. Încep cu exerciții de înviorare - mișcarea capului, a corpului, a mâinilor - și continui cu trei serii de câte 21 de genuflexiuni (acestea sunt nemaipomenit de bune pentru circulația sângelui în picioare), trei serii de câte 21 de flotări, exerciții cu ganterele de 71 de ori (totul multiplu de 7). Merg pe bicicleta eliptică și bicicleta normală câte 20 de minute, iar apoi fac toate riturile tibetane, care sunt tot exerciții fizice. Fac rotirea în jurul axei proprii de 21 de ori, ridicarea picioarelor din poziția culcat cu fața în sus și a trunchiului concomitent (atenție, în tot acest timp, atunci când ridici corpul inspiri, iar în timp ce cobori capul și picioarele expiri). În poziția în genunchi, cu mâinile pe fund, îndoi corpul cu umerii înspre spate și inspiri, când revii expiri. Fac și salutul soarelui sau mișcarea șarpelui, urmează apoi exercițiul pe care l-am descris mai înainte, de ridicare pe vârful picioarelor cu inspirație și lăsare cu toată greutatea pe călcâie cu expirație.

Când se execută riturile tibetane limba se ține în cerul gurii (pentru circulația liberă a CHI-ului). În toată perioada când fac exercițiile fizice, în special când merg pe bicicleta eliptică, rostesc următoarele mantră sau fraze motivaționale (mantră sunt repetarea cuvintelor sacre din sanscrită):

1. *Eu îl iubesc pe Dumnezeu, Dumnezeu mă iubește pe mine.*
2. *Eu iubesc banii, banii mă iubesc pe mine.*
3. *Sunt puternic, prosper, fericit, sănătos și plin de șarm.*
4. *Sunt sănătos, puternic, viguros, plin de dragoste, armonie, fericire și plin de șarm.*

5. *Sunt fericit și pe zi ce trece, prosperitatea mea crește din ce în ce mai mult.*

6. *Pe fiecare zi ce trece, în orice privință, eu mă simt din ce în ce mai bine.*

7. *Gândurile negative și sugestiile negative nu au nicio influență asupra mea, la orice nivel al minții.*

8. *Dintotdeauna eu mă simt într-o formă perfectă, mai integru, mai înțelept, mai binecuvântat de Dumnezeu și de noroc, mă simt ca la 16 ani.*

9. *Dumnezeu mă ocrotește și mă binecuvântează cu bunătatea lui în orice secundă a vieții mele, oriunde aș fi.*

10. ***"Știu și îți mulțumesc, Doamne, că sunt iubire din iubirea Ta".***

"Știu și îți mulțumesc, Doamne, că sunt viață din viața Ta".

"Știu și îți mulțumesc, Doamne, că sunt lumină din lumina Ta".

Întreaga noastră lucrare în această viață este să redăm sănătatea ochiului din inima noastră, prin care poate fi văzut Dumnezeu.

Am auzit deseori spunându-se că **prin rugăciune vorbești cu Dumnezeu, iar prin meditație îl asculți.**

Până la urmă suntem ceea ce gândim. **Emoțiile sunt sclavele gândurilor noastre și noi suntem sclavii emoțiilor. Unirea cu Dumnezeu se petrece de obicei în timpul meditației, prin intermediul unei surse de energie care umple tot corpul cu o lumină euforică numită CHI.** Eu am învățat acest lucru de la SI-FU (maestrul chinez), iar foarte mulți o învață de la GU-RU. **GU-RU este un cuvânt format din două silabe sanscrite, prima însemnând Întuneric, iar cea de-a doua Lumină.**

FRUMUSEȚEA ATRAGE FRUMUSEȚE. În textul indian despre yoga scrie că e mai bine să-ți urmezi propriul destin imperfect decât să trăiești o imitație perfectă a vieții altcuiva.

CRED că destinul este o hârjoană între grația divină și efortul dedicat al fiecăruia. Nu ai niciun control peste jumătate din el, dar cealaltă jumătate e în

măinile tale, iar acțiunile tale au consecințe cuantificabile. Omul nu este o marionetă în mâinile zeilor, nici singurul comandant al propriului destin, e câte puțin din fiecare. Galopăm prin viață ca niște acrobați de circ, cu picioarele sprijinite pe spinările a doi cai care aleargă unul lângă celălalt, cu un picior pe cel numit "destin", iar cu celălalt picior pe cel numit "liber arbitru". Și întrebarea pe care ne-o punem în fiecare zi este cum îi deosebim între ei. Pe care îl lăsăm în pace, nefăcându-ne griji din cauza lui, pentru că nu putem oricum să-l controlăm? Pe care trebuie să-l strunim din toate puterile? Din calea destinului nu te poți abate, indiferent de ce ai face - "ce-ți este scris în frunte ți-e pus". Apropo de aceasta îmi amintesc că atunci când eram elev la profesională, mă plimbam într-una din zile cu colegul și prietenul meu Nistor Purdel (după terminarea școlii tehnice drumurile noastre s-au despărțit) prin parcul de lângă Ateneul din Focșani și eram ruși de foame (abia aveam bani să ne cumpărăm o pâine și să o mâncăm cu prune verzi). Ne-a oprit o țigancă, care spre surprinderea mea mi-a ghicit aproape de adevăr ce viață mă aștepta. Însă apropo de ghicit îmi amintesc că în '88 o scriitoare care era în vogă la acea vreme - Gârneață - mi-a prezis viitorul cu o exactitate uluitoare, tot ce mi-a spus s-a întâmplat întocmai. Niciodată nu am să știu cum reușesc unii oameni să facă asta.

Apropo de destin cred că Dumnezeu a fost și este foarte bun cu mine. Am doi copii minunați, din două căsătorii care au durat fiecare câte cinci ani. Marius, pe care l-am "părăsit" când avea cinci ani, dar de care am avut o grijă deosebită până la plecarea mea în "misiune la Caracas" (pe atunci avea zece ani) și pe care l-am găsit un bărbat în toată firea (când avea douăzeci ani). Era debusolat, dar am avut grijă să-i dirijez pașii spre o viață normală. CORINA avea un an când am plecat eu în "misiune la Caracas", și poate de aceea am fost foarte afectat și am fost mai atașat de ea. Când m-am întors ea avea unsprezece ani. În anul următor, 1989, prin iunie, am fost de acord să plece în America, la mama sa. Nu știam atunci că va veni revoluția (deși intuiam, având în vedere ce

se întâmpla în jurul nostru) și oricum m-am gândit că este mai bine pentru ea în America. De la fiecare dintre ei am câte doi nepoți, de la Marius pe Mihnea și David, iar de la Corina pe Jacqueline și Colton, sunt cu toții niște copii minunați și sunt tare fericit, mai ales când sunt în preajma lor. Iubita mea are și ea tot doi copii: Alex, un băiat excepțional, un caracter extraordinar (cred că dacă m-aș reîncarna aș vrea să fiu ca el), care are o soție minunată (pe care o iubesc pentru că este o femeie adevărată, care știe ce vrea, cu picioarele pe pământ), aceștia au un băiețel minunat, Tudor, o dulceață de copil; Ioana, o fată minunată, care întotdeauna a știut ce vrea și pe care o iubesc, mai ales că la începuturile noastre era singura care o aproba pe iubita mea și căreia îi sunt recunoscător.

Ioana are o fiică superbă, Veronica, pentru care nutresc niște sentimente foarte puternice, îmi este tare dragă. Atunci când sunt întrebat câți copii am, răspunsul meu este invariabil patru copii, doi băieți și două fete, care sunt în America. Sunt sigur că Dumnezeu mi-a dat tot ce mi-am dorit, am o familie frumoasă, copii reușiți și mai ales, ce este mai important, suntem sănătoși. Păcat însă că suntem uneori nevoiți să suportăm evenimente care zguduie lumea, acest virus care a debusolat tot globul și care a băgat spaima în toți oamenii. Norocul meu este că eu sunt obișnuit să stau izolat (nu credeam că va mai fi cazul) și mă bucur că nu sunt panicat. Întotdeauna când sunt situații extraordinare ca acestea (am învățat acest lucru atunci când eram în beciurile Miliției) mă gândesc la lucruri frumoase, la excursiile superbe pe care le-am făcut, iar totul este mai ușor de suportat. Îmi amintesc de croaziera pe care am făcut-o cu plecare din Argentina de la Buenos Aires spre Ushuaia, la capătul lumii, cu trecere prin Strâmtoarea Magellan, Țara de Foc (traseul descris de Radu Tudoran în cartea "Toate pânzele sus"), apoi întoarcerea prin fiordurile chilene înspre Santiago de Chile, unde am petrecut revelionul. După revelion o parte din grup s-a întors în țară, iar noi, vreo douăzeci de persoane, am zburat spre Insula Paștelui, unde am stat trei zile.

Îmi amintesc de prima croazieră în Caraibe, cu plecare din Miami, unde am vizitat Puerto Rico, Bahamas, San Martin și San Thomas.

Îmi amintesc de excursia din Cuba, cu petrecerea revelionului la Havana și vizitarea întregii insule cu autobuzul. După plecarea grupului în țară, pe 5 ianuarie, noi, împreună cu prietenii noștri Draga și Mihai, am mai rămas încă zece zile la plajă în stațiunea Varadero. Aici, eu împreună cu Draga am mâncat numai lobsteri (homari) (lui Mihai și iubitei mele nu le plăceau). Ca să fim serviți bine îmi amintesc că îi dădeam bucătarului 10 dolari (acesta era salariul lor pe o lună de muncă), iar acesta ne primea regește și ne dădea tot ce era mai bun, mai ales lobsteri (homari).

În aceste clipe îmi amintesc de multitudinea de fini cununați și botezați de noi, mulți dintre aceștia în biserica construită de noi, îmi amintesc că unul din motivele pentru care m-am grăbit atunci când am construit biserica a fost și acela că finuța mea Andreea a vrut neapărat să fie cununată în biserica noastră, ceea ce s-a și întâmplat în septembrie 2005. Îmi amintesc ce fete frumoase și cu mult sex appeal sunt finele mele Andreea, Anca, Cristiana; ce frumoși sunt finii mei botezați; mă gândesc cu dragoste la Mari Ștefani, fina noastră care ne poartă numele amândurora, fetița lui Dragoș și a Ancăi; la finele noastre gemene și la multe alte lucruri minunate care s-au întâmplat de-a lungul vieții. Îmi amintesc nunta noastră și-mi amintesc cât de emoționat și fericit eram (eram în sfârșit cu dragostea vieții mele, Maria), de petrecerea dată în curtea casei noastre de la Scroviștea, unde au participat peste 70 de persoane.

O amintire care a rămas vie în memoria mea a fost petrecerea pe care am dat-o la Clubul Diplomatic - pe atunci era cea mai cool locație - cu ocazia împlinirii vârstei de 60 de ani. Am avut peste optzeci de invitați, iar programul artistic a fost unul de excepție. Îmi amintesc că l-am rugat pe Negoită (directorul clubului) ca durata focurilor de artificii s-o întrecă pe cea care era dată de ziua Americii, așa că a durat mai mult de cincisprezece minute. Toți invitații mei știau că împlinesc cincizeci de ani (întotdeauna mi-a plăcut să spun

asta, deoarece, pentru mine, cei zece ani petrecuți la "Caracas" nu fac parte din viața mea).

Îmi amintesc cu plăcere de vacanțele petrecute în America, la Santa Monica, la Ioana, unde de fiecare dată când ne duceam ne cazam la un motel situat pe malul oceanului, unde ne-am simțit foarte bine. De acolo, de la Los Angeles, am plecat într-una din dăți la Washington, unde am vizitat toate obiectivele principale ale capitalei Americii (Casa Albă, Capitoliul ș.a.), iar de la Washington am plecat înspre New York, la Corina, cu autobuzul. Cred că am fost de peste zece ori în America.

Îmi amintesc cu plăcere de nunta Ioanei din Hawaii, pe malul oceanului, nuntă la care a venit și Corina împreună cu soțul ei; a fost o ceremonie care mi-a plăcut foarte mult, asemănătoare cu cele din filmele americane.

Nu pot uita nunta Corinei cu Daniel la New York, o nuntă superbă, la care au participat și prietenii noștri Draga și Mihai, care veneau din Canada, precum și prietena noastră, Vali Stoian, împreună cu nepoata sa. Atunci am văzut ce mult îmi seamănă Corina, la felul cum a organizat toată nunta. Trebuie să recunosc că am fost tare mândru când am condus-o spre altar. Mi-au rămas vii în amintire plimbările pe care le-am făcut cu feribotul în jurul New York-ului, mai ales ultima oară, când am avut masă rezervată pe vapor și unde am servit cina. Dacă în vacanțele anterioare îmi era greu să înțeleg orașul New York, mă refer la circulație, la străzi, ultima oară, când am fost cazați la hotelul Pennsylvania, situat pe 34th street, cam în centrul orașului, lângă Madison Square Garden, când am străbătut pe jos tot orașul de la Central Park până la City am înțeles perfect cum funcționează totul și trebuie să recunosc că mi-a plăcut foarte mult. Am observat că seamănă foarte mult ca circulație (claxoane, gropi pe străzi, bazare cu tot felul de haine din China, atârdate de bare mobile și restaurante - impropriu spus, un fel de baruri cu mâncare care se vinde la kilogram) cu Istanbulul. Nu pot uita ce impresie puternică mi-a lăsat Statuia Libertății; pe atunci puteai să te urci pe statuie până la vârf, inclusiv pe mâini

(era înainte de 11 septembrie). Am atâtea amintiri frumoase din vacanțele petrecute peste tot în lume încât n-ar putea încăpea în mai multe volume. Îmi amintesc ce impresie puternică mi-a lăsat prima oară când am vizitat Marocul, respectiv Casablanca, cu celebra moschee și cu barul unde s-a filmat Casablanca, filmul cu Humphrey Bogart și Ingrid Bergman, și Marrakech, unde am petrecut un revelion. A doua oară când am văzut Casablanca nu a mai fost Wow. O altă vacanță care mi-a rămas la suflet a fost când împreună cu toți finii mei, cu toți copiii și nepoții (eram aproape jumătate din pasagerii avionului) am fost în Antalia, la Kemer, la un resort superb la acea vreme (și acum a rămas frumos), Calista, o vacanță cum îmi doresc și acum să am.

O mini vacanță superbă a fost cea petrecută cu prietenii noștri Dan Mihăescu și Simona, soția acestuia, la Istanbul, de ziua lui Dan (fost mare umorist la TVR). Am râs atât de mult în acele zile, până la leșin, știa atâtea poante Dan că nu puteai să te abții. Un alt oraș care mi-a rămas la suflet a fost San Francisco, cu celebrul Golden Gate, oraș vizitat în timpul escalei spre Alaska.

Într-una din vizitele făcute la Santa Monica, la Ioana, am plecat să vizităm Las Vegas-ul, iar apoi la întoarcere ne-am oprit la Disneyland. Am fost atât de fericit, încât mi-am închipuit că sunt copil și m-am bucurat enorm, mai ales că în timpul copilăriei nu am putut să mă bucur de copilărie. Când am ajuns la pavilionul cu Peter Pan săream de bucurie și eram atât de exuberant, încât iubitei mele nu-i venea să creadă, nu mă mai văzuse niciodată așa.

Într-o altă plimbare de la Los Angeles, am plecat înspre Palm Springs, care este situat la vreo 200 de mile de Los Angeles, iar acolo am fost cazați la un hotel superb, unde director era un prieten al Ioanei, un român ajuns în America cu loteria vizelor. Îmi amintesc că aici, în prima seară, am băut împreună cu acesta vreo 5-6 sticle de vin de California, „Zinfandel”, un vin rose demisec, încât ne-am "cherchelit" toți. De atunci acesta, de câte ori vorbea cu Ioana, o întreba ce mai face Zinfandel, adică eu.

Vacanțe superbe, care mi-au rămas la suflet, sunt cele petrecute în Japonia, țară pe care am vizitat-o toată, cu avionul, autobuzul, trenul, de la nord la sud, și care mi-a plăcut și m-a impresionat profund. Nu o să uit niciodată seara când ne-am îmbrăcat toți cu chimonouri, când am dormit toți pe tatami, când mi-au făcut masaj maseuri care erau orbi. Eram atât de autentic, încât toți colegii de grup mi-au spus că într-o altă viață am fost japonez. M-a impresionat felul în care se comportau aceștia, nivelul de civilizație, totul. A fost prima oară când am văzut că atunci când intrai la un WC se deschidea ușa singură, se aprindea lumina, se deschidea capacul la WC, se proteja capacul cu folie, iar apoi erai spălat și uscat. Atunci mi s-a părut wow, acum lucrurile s-au mai schimbat peste tot în lume.

O altă excursie care mi-a rămas întipărită pe retină a fost croaziera din Mediterană, cu vizitarea orașului Alexandria din Egipt, oraș unde am petrecut și revelionul (bineînțeles că acesta a fost pe vas). Apoi am vizitat piramidele, plecând de la Alexandria cu zeci de autobuze - eram peste 5.000 de pasageri la bord - însoțite fiecare de un polițist înarmat.

Când ai o viață atât de plină și frumoasă realizezi că merită să o trăiești cu intensitate maximă și să te bucuri de tot ce ți-a dat Dumnezeu.

Bineînțeles că în tot acest timp, din când în când îmi amintesc de purgatoriul peste care am trecut. Am iertat, dar nu am putut să uit, oricât de mult m-am străduit.

"Primul care își cere scuze este cel mai curajos".

"Primul care iartă este cel mai puternic".

"Primul care uită este cel mai fericit".

Oamenii slabi se răzbună, cei puternici iartă, iar cei inteligenți ignoră. De aceea, niciodată nu trebuie să-ți pierzi speranța, nu știi niciodată ce-ți poate aduce ziua de mâine.

Dacă îmi reproșez câteodată ceva este faptul că nu am făcut alegerile potrivite (mă refer la primele mele două mariaje) și am crezut că femeile care au

apărut în viața mea sunt ceea ce îmi doresc eu să fie, am idealizat prea mult. Poate aceasta mi se trage și din faptul că am fost un visător incurabil (nici acum nu m-am schimbat) și am crezut în visele mele. Singura mea consolare sunt cei doi copii minunați, care au moștenit ADN-ul meu. În poveștile mele de dragoste am fost de multe ori doar victima propriului optimism. Poți da fără să iubești, însă nu poți iubi fără să nu dai.

Oricum nu trebuie niciodată să uiți că:

"Nu există respect după jignire, încredere după trădare și prietenie după iubire".

O altă vacanță care mi-a plăcut mult a fost o croazieră în insulele grecești, excursie pe care i-am oferit-o iubitei mele de ziua ei, în luna mai. Deși vasul nu era atât de luxos ca cele din compania Royal Caribbean, cu care am călătorit în foarte multe croaziere, totuși a fost acceptabil. Am plecat din Atena și am vizitat Rodos, Creta, Santorini, Myconos și alte insule superbe. Cu această ocazie am vizitat și eu Atena (pe care, spre rușinea mea, nu o văzusem până atunci), un oraș superb, cu o istorie milenară, care merită văzut. Dacă ar fi să scriu numai despre excursiile și vacanțele mele ar trebui să stau cu pixul în mână multă vreme. Niciodată nu m-am crezut un superman, dar întotdeauna m-am luptat să rămân în picioare, indiferent de furtunile sau uraganele care s-au abătut asupra mea. O bună prietenă îmi spunea cândva că *sunt un om greu de găsit, greu de părăsit și imposibil de uitat.*

Așa cum am spus mai înainte, întotdeauna m-a preocupat sănătatea și o viață echilibrată și am căutat încontinuu să învăț despre acest subiect. O parte din toate aceste informații însușite de mine, pe care le consider utile de reținut, am s-o inserez în cuprinsul acestor pagini, pentru ca toți cei interesați să le poată fructifica.

Înainte de aceasta doresc să numesc câteva cărți din multitudinea de cărți studiate, cărți pe care eu le consider extrem de utile pentru toți cei interesați să

ducă o viață sănătoasă și echilibrată. Cred că o parte dintre acestea ar trebui așezate la capătul patului, lângă Biblie.

"TAO pentru sănătate, sex și longevitate" de Daniel Reid.

"Cum să trăim 150 de ani" de Michael Tombak.

"Ghidul dr. Jensen pentru detoxifiere intestinală"

"100 de zile pentru sănătate" de Eric Steven

"Sucuri din legume și fructe" de Norman Walker

"Cum să trăiești sănătos" de Valentin Fuster

"Studiul China"

Toate aceste cărți sunt foarte accesibile și ușor de asimilat.

Foarte important: evitați zahărul, amidonul și proteina animală.

Este foarte important de reținut că sunt trei deziderate pentru o viață plină de satisfacții: **Alimentația, Respirația și Exercițiile fizice.**

Înainte de a trece la enumerarea celor reținute din noianul de cărți despre sănătate vreau să amintesc două excursii făcute: una în Scoția și Irlanda și alta în Sicilia și Sardinia, excursii care-mi provoacă râsul ori de câte ori mi le amintesc. În Scoția și Irlanda am fost tratați execrabil, nu știu ce făcuseră niște români de-ai noștri pe acolo, așa că ne-au tratat și pe noi pe măsură. Îmi amintesc că în Scoția, într-una din nopți trebuia să fim cazați la un castel, dar s-a întâmplat că ne-au cazat la un motel în afara orașului. Dimineața trebuia să ne sculăm la ora cinci, ca să prindem un feribot. Ne-am trezit noi și în câteva minute eram toți în autobuz, cu mâncarea la pachet și când să plecăm, autobuzul nu mai pleca. Au trecut zece, douăzeci, treizeci de minute și nimic, după care am început să facem scandal. Am aflat cu stupeoare că șoferul pierduse cheile de la autobuz și nu puteam pleca. După vreo oră și jumătate a venit o colegă de-a acestuia de la firmă și i-a adus cheile de rezervă. A fost ceva, mai grozav ca în filmele cu proști. În Sardinia toți așteptau cu nerăbdare să vedem faimoasele plaje, cu orășelele acelea grozave. Dar ghidul nostru ne-a dus în cealaltă parte a insulei să vedem vestigiile arheologice. Se mai întâmplă și rateuri în excursii.

"Prietenii se adună când oferi și se triază când ceri".

"Cu cât e mai mică mintea, cu atât e mai mare îngâmfarea".

Tratamente cu rezultate extraordinare și imediate:

- pentru **ulcer** - Bizmar sau Peptobizmar
- pentru **artrită** - în fiecare dimineață 1 linguriță plină cu cartilaj mărunțit de găină sau vită cu suc de portocale (foarte eficient pentru unghii, folosit foarte mult de femei)
- pentru **cancer** - vitamina C 100 mg/zi, vitamina E, betacaroten și seleniu doză dublă pe zi
- pentru **Alzheimer** - vitamina E
- **pietre la rinichi** - de administrat calciu
- **anevrism** - se datorează insuficienței de cupru în organism (aceeași cauză o are și chelia)
- **riduri și elasticitatea pielii** - minerale coloidale
- **pete pe mâini** - deficit de seleniu coloidal - șase luni tratament
- Rețetă pentru **dureri de spate, articulații** - 150 g gelatină comestibilă (suficient pentru tratament de 30 zile). Seara 5 g gelatină într-un sfert de cană de apă rece (se amestecă bine și se lasă până dimineața la temperatura camerei). Se consumă pe stomacul gol, eventual cu miere sau iaurt. După 7 zile se văd rezultatele - se repetă la 6 luni.
- Rețetă pentru **cancer** - Dr. Breuss - durata: 42 zile
Suc din 300 g sfeclă roșie, 100 g morcov, 100 g rădăcini de țelină, 70 g cartof crud, 30 g ridichi. Concomitent se bea ceai de salvie, coada calului, sunătoare, urzică.
- Cel mai bun remediu pentru **riduri**: 1 banană mică, 2 linguri de smântână grasă proaspătă, 1 lingură miere de albine, 1 lingură făină de ovăz. Se amestecă bine toate acestea, iar masca se aplică pe față timp de 30 de minute.

- Tratament **cancer** - acest tratament este foarte util și pentru curățarea vaselor de sânge, a rinichilor și a ficatului: 15 lămâi proaspete, 12 căței de usturoi, 1 kg miere, 400 g grâu încolțit, 400 g miez de nucă proaspăt.

Se mărunțesc (cu robotul de bucătărie) grâul încolțit, nucile și usturoiul curățat. Se dau pe răzătoare 5 lămâi cu tot cu coajă și se amestecă cu restul ingredientelor. Se storc restul de 10 lămâi, se toarnă peste amestecul de mai jos și se omogenizează. Se adaugă mierea și se amestecă totul cu o lingură de lemn, apoi preparatul se toarnă în recipiente din sticlă, se pune la frigider timp de trei zile, după care se folosește. Se ia înainte de micul dejun cu 30 de minute, la prânz și seară înainte cu 30 de minute de masă. Dacă remediul se folosește pentru cancer se ia câte o lingură din 2 în 2 ore. Preparatul curăța vasele de sânge, rinichii, ficatul, vindecă inima și crește imunitatea. Acesta conține toate vitaminele și sărurile minerale, substanțele bioactive, proteinele, carbohidrații și grăsimile vegetale necesare corpului. Acest preparat previne infarctul și accidentele cerebrale. Acest preparat este nemaipomenit de bun, l-am folosit și eu de 2-3 ori și mi-a plăcut și are un efect extraordinar asupra organismului, iar când îl folosești aproape că nu mai trebuie să mănânci altceva.

Când faceți diverse tratamente ajută foarte mult dacă folosiți cuvintele următoare "te iubesc, mulțumesc, îmi pare rău, te rog să mă ierți".

"Cuvintele pot schimba vieți în bine, dacă sunt pozitive sau în rău, dacă sunt negative". Nu știu ce am fi făcut noi în această perioadă de restriște, de izolare totală, acum când nu știm ce ne hărăzește destinul, dacă nu am avea încredere în Dumnezeu și dacă nu am fi folosit numai cuvinte pozitive, motivaționale.

Prevenirea infarctului

De la momentul când simți că leșini și nu mai ai aer, până îți pierzi cunoștința durează 10 secunde. În acest interval trebuie să tușești puternic și să respiri adânc, tuse din 2 în 2 secunde.

Remediu pentru insomnie

2 linguri sare de Himalaya, 2 linguri zahăr brun, 5 linguri miere de albine. Se amestecă bine până devine o pastă omogenă. Se ia o lingură de pastă înainte de culcare și se ține sub limbă până se dizolvă.

Remediu pentru oboseală

500 ml vin roșu, 12 căței de usturoi. Se curăță și se mărunțește usturoiul, se pune într-un recipient, apoi se adaugă vinul peste el. Se lasă la soare timp de două săptămâni, se amestecă zilnic. După două săptămâni se strecoară și se pune într-o sticlă. Se ia o linguriță de trei ori pe zi, timp de o lună.

Remediu pentru tuse

2 lingurițe cu miere, 2 banane medii, 400 ml apă clocotită. Se pisează bananele, se pun în apă clocotită și se fierb jumătate de oră la foc mic. Se lasă să se răcească și se adaugă mierea. Se bea 100 ml de patru ori pe zi. Se calmează tusea, bronșita, se rezolvă problemele respiratorii și digestive.

Curățarea ficatului gras

2 sfeclă roșii, 2 lămâi, apă minerală. Se pune sfecla în blender, se adaugă lămâile, apa minerală, se bea de 2-3 ori pe săptămână.

Dar nu uitați:

Corpul se vindecă de la joacă.

Mintea se vindecă prin râs.

Inima se vindecă prin iubire.

Spiritul se vindecă prin credință.

Curățarea ficatului cu stafide

1/2 cană de stafide în apă caldă se lasă un sfert de oră, apoi se spală stafidele, se pun într-o ceașcă și se umple paharul cu apă fiartă și răcită la temperatura camerei. Restul de stafide se lasă să stea două ore. A doua zi înainte de micul dejun se bea apa și se mănâncă stafidele din cană - se ia o dată pe săptămână timp de o lună/două ori pe an.

Nu uitați: cea mai bună combinație de sucuri este 70% morcov, 15 % sfeclă roșie, 15 % castraveți. Această combinație reglează ph-ul organismului. Eu am folosit această combinație ani de-a rândul și o folosesc și acum cu succes. Apropo de aceasta îmi amintesc de țiganca de la care cumpăram morcovul, sfecla, castraveții, care era intrigată ce fac cu atâția morcovi, iar eu i-am spus că am iepuri (cresc iepuri acasă).

Un sfat foarte util: în cazul în care o persoană suferă un atac cerebral (vorbește neclar, gura i se strâmbă și nu are echilibru). Se ia un ac de seringă sau un ac normal, se ține un minut sub flacăra să se sterilizeze și se înțeapă cu acul toate vârfulile degetelor (eventual se strânge puțin), iar dacă se observă că gura rămâne tot strâmbă, se freacă bine loburile urechilor până se înroșesc și se înțeapă acestea până curge sânge. În câteva minute persoana își revine.

NU UITAȚI: UNICA NOASTRĂ AVERE ESTE VIAȚA!

Meditația este cea mai bună cale pentru instruire.

Nu este suficient să fii fericit, trebuie să fii în pace cu tine însuși. Bucuria și durerea măsoară rău orele; prima le face scurte, cealaltă secole.

Când văd ce se petrece în lume cu nebunia acestui virus ucigaș Îl mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare secundă pentru tot ceea ce mi-a dat. Mă gândesc cu groază cum ar fi fost să locuiesc într-un apartament minuscul precum cel din Floreasca, unde am locuit, mai ales că noi facem parte din categoria celor cu risc crescut (ne-am născut mai devreme) și să nu putem să părăsim sub niciun motiv casa. Până acum niciodată nu mi-a fost dat să aud că doctorii pot face trierea, cine să moară și cine să trăiască, nu credeam să trăiesc aceste clipe. Trebuie să rămânem pozitivi și să credem că totul se va termina cu bine și că mâine va fi iarăși soare în viața noastră.

Ca să mă consolez mă gândesc deseori la purgatoriul prin care am trecut, cum era viața mea înainte de Caracas, când aveam o casă superbă, cu tot ce trebuia pentru o viață minunată, cu perspective extraordinare, o poziție socială super, când aveam o mașină superbă la acea vreme (trebuie spus că toate

mașinile Dacia pe care le-am avut erau echipate cu tot ceea ce exista francezesc în uzină la Mioveni - eram prieten cu directorul general Mihai și cu Bușu, ambii conduceau uzina de la Mioveni). Îmi plăcea foarte mult să mă îmbrac elegant și aveam câte zece costume pentru fiecare anotimp, aveam peste o sută de cămăși, peste două sute de cravate, iar când m-am întors din misiune de la Caracas mai aveam doar două costume și câteva cămăși.

Imaginați-vă cât de puternic trebuie să fii să poți lua totul de la zero, fără să înnebunești. Dar cu ajutorul lui Dumnezeu am reușit să am două case cu piscină (superlativul pentru cei care își doresc o viață fericită este să aibă o vilă cu piscină), să am peste 20 de hectare de teren intravilan și o sursă de venit modest (pensia noastră), restaurantul. Dacă ar fi să valorific toate aceste active la un preț de dumping și tot așa încasa mai mult de două milioane de euro. Asta cred eu că înseamnă să te iubească Dumnezeu, asta înseamnă să crezi în steaua ta, asta înseamnă să nu te lași înfrânt de greutățile vieții.

"Pentru a reuși, dorința de a avea succes trebuie să fie mai puternică decât teama de a nu reuși".

"Dacă nu lupți pentru ceea ce vrei, meriți ceea ce ai".

"Pierderea speranței este cea mai mare greșeală".

Cred că cel mai important lucru pe care nu am reușit să-l descriu până acum este faptul că tot ceea ce am făcut încă de la venirea mea din "misiune" a fost să fac totul fără bani. Cu bani oricine poate face tot ce dorește, dar interesant este să faci fără bani, nu toți se nasc din părinți bogați. Așa cum am mai spus, când mi-am construit casa aveam 10.000 de dolari toți banii, din care 6.000 a costat terenul, iar cu restul de 4.000 foarte puțini oameni se încumetau să înceapă construcția unei case. Îmi amintesc că primul lucru pe care l-am făcut a fost să merg la "Fabrica de case din Pantelimon, unde director era un amic de-al meu, Stoenescu, care mi-a umplut un troliu cu pereți gata făcuți pentru blocurile care se construiau în București și cu dale mozaicate - dale care se regăsesc și acum pe terasele din curtea casei mele. Pentru toată marfa încărcată

am plătit 100.000 lei (la nivelul anului 1992). Toate blocurile construite în București pe atunci se făceau din pereți gata făcuți la Fabrica de case, care se asamblau pe șantier. Cred că dacă trebuia să aștept să strâng bani pentru construcția casei nu o mai finalizam niciodată. Întotdeauna pentru a putea să realizez ceva a trebuit să mă bag cu "capul în gard", iar datorită acestui fapt a trebuit să mă descurc pentru a putea duce totul până la capăt. Atunci când îți dorești ceva cu toată ființa ta, cu ardoare, toate forțele universului concură pentru a-ți îndeplini dorințele. Acesta este motivul pentru care trebuie să definești exact ceea ce vrei, pentru că dacă nu faci asta Dumnezeu nu știe ce vrei și nu te ajută. Apropo de acest fapt există și o snoavă care spune că un tip se ruga încontinuu la Dumnezeu să câștige la loto și-l întreba de ce nu-l ajută, la care Dumnezeu îi spune la un moment dat că trebuie să și joace la loto, nu numai să se roage. Deci fixați-vă obiective concrete, dorințe certe și imaginați-vă mereu cum aveți deja ceea ce vă doriți, iar Dumnezeu vă va ajuta.

La fel s-a întâmplat și când am cumpărat spațiul unde este restaurantul Trafic. Îmi amintesc că lucram ca avocat la Societatea de construcții de care am vorbit, iar la un moment dat la șeful meu a venit Ilinca (fost patron la Universitatea Craiova), trimis de către Măgureanu, șeful S.R.I., să-i ceară acestuia 100.000 de mărci germane pentru a deschide o fabrică de margarină (este vorba de Wiesana, fabrică care funcționează și acum). Suma era imensă la nivelul anului '91-'92, aceasta era suma necesară pentru a înființa o bancă, iar șeful meu, care era falit la acea vreme, dar care posta ca un om cu foarte mulți bani, îl tot ducea cu vorba pe Ilinca. După ceva timp, când acesta a observat că nu se finalizează nimic i-a spus șefului meu că are un spațiu comercial în Piața Alba Iulia, pe care dorește să-l vândă. Când a aflat șeful meu de propunere m-a trimis pe mine să văd spațiul și să-i spun dacă merită investiția. Când am văzut spațiul nu mi s-a părut ceva extraordinar, mai ales că în jur toate spațiile aveau table în geamuri, erau pustii și arătau jalnic, așa cum rămăseseră de la Ceaușescu. Eu însă am văzut totul cu ochii minții și mi-am imaginat cum o să

arate totul peste ani, când totul se va deschide. Am avut dreptate, peste ani totul arăta și arată foarte bine. M-am întors la birou și i-am spus șefului meu că spațiul merită, are o poziție bună, este în Piața Alba Iulia și că în viitor totul o să fie OK. Atunci șeful meu i-a spus lui Ilinca că este de acord să cumpere spațiul cu 160.000 dolari, dar după ce acesta a plecat, eu l-am întrebat de unde luăm bani (mă preocupa acest aspect deoarece șeful mă desemnase pe mine să mă ocup cu formalitățile de cumpărare). Șeful mi-a răspuns că mă descurc eu cumva. Cu suma respectivă în anul 1992 puteai cumpăra un bloc cu 50 de apartamente. Din cauză că nu aveam bani și nici nu aveam intenția să fac o astfel de investiție, l-am întrebat pe șeful meu cum vede el această afacere, la care el mi-a răspuns că sunt băiat deștept și că mă voi descurca cu siguranță. Și iată cum m-am trezit cu o problemă dificilă pe capul meu. Norocul meu a fost că în acea perioadă eram reprezentantul acționarului principal la "Seven Stars", și eram președinte în toate cele opt consilii de administrație ale celor opt societăți pe acțiuni rezultate din divizarea societății mamă "Seven Stars". La acea vreme se puteau lua bani din societate ca avans spre decontare, bani pe care i-am restituit când am vândut acțiunile pe care le dețineam, la retragerea din societăți. Și uite așa, pe perioada unui an am plătit în rate contravaloarea spațiului comercial în valoare de 160.000 dolari. Cu mult curaj, cu determinare, încet-încet am reușit să devin proprietarul spațiului. Dacă aș fi avut banii de la început nu știu dacă aș fi făcut investiția respectivă. Ca să fiu bine înțeles, puteam să-l refuz pe șeful meu și să-mi văd liniștit de viața mea, dar probabil că Dumnezeu nu m-a lăsat să fac asta, iar acum am un bun care valorează de peste șase de ori valoarea inițială. Fără să mai spun că la câțiva ani după ce am cumpărat spațiul, care se compunea din două corpuri de clădire, am vândut un corp dintre acestea și am încasat 150.000 dolari, deci practic am recuperat investiția. Dacă vrea Dumnezeu poți să faci afaceri și fără să ai bani, iar eu niciodată nu am avut bani când am făcut investiții. Cred că asta este soarta celor mulți, cei născuți din familii normale, nu a celor care se nasc în familii bogate,

care pot face tot ceea ce-și doresc. Îmi amintesc că am și acum toate chitanțele cu care am plătit spațiul la vremea respectivă, le păstrez la urma actelor. Sunt însă și oameni normali, născuți în familii normale, care au devenit milionari, dar marea lor majoritate au făcut afaceri cu statul, altfel nu se explică cum au devenit milionari într-un timp atât de scurt, au putut fura cât au vrut. Milionar în lumea civilizată se ajunge pe perioada a mai multor generații. Doar la noi și, bineînțeles, în țările care au avut același destin cu al nostru, au apărut milionari peste noapte, ca ciupercile după ploaie. Meritul revine deci celor care au putut să devină milionari cu capul lor, pe știința lor, fără șmecherii. Ce trebuie reținut din cele de mai sus este să ai curaj, să te străduiești, să-ți dorești foarte mult să reușești și mai ales să nu-ți fie frică de eșecuri.

Generația de astăzi nu se confruntă cu asemenea probleme, marea majoritate a tinerilor fiind ajutați de părinți să-și cumpere case, mașini ș.a. Nu același lucru s-a întâmplat cu mine, care am pornit în viață de la minus zero, zero absolut, eu care nu am știut niciodată cum sunt vacanțele și care m-am chinuit toată adolescența mea să supraviețuiesc. Îmi amintesc că primul meu costum de haine l-am cumpărat când aveam 18 ani și probabil acesta a fost motivul pentru care, atunci când aveam bani, îmi cumpăram mereu câte unul, ajungând să am peste patruzeci de costume. Acest lucru, spre fericirea mea, s-a perpetuat până astăzi. Un foarte bun amic de-al meu, profesorul Neagu, îmi spunea deseori pe vremea lui Ceaușescu că noi, copiii de la țară, cei care știm ce este suferința, reușim mai bine în viață, pentru că știm adevărata valoare a lucrurilor, și cred că are dreptate. Trebuie să existe ceva care să te motiveze, să te facă să te străduiești și să-ți dorești să reușești.

În această perioadă nebună, când suntem "consemnați la domiciliu", am redevenit țaran, sunt toată ziua în grădină și-mi doresc să am o grădină minunată, cu de toate, cu tot ce ai nevoie pentru o viață normală. Îmi face mare plăcere să mănânc produse din grădina mea, este o plăcere extraordinară să rupi leușteanul și pătrunjelul proaspete când faci ciorbă, sau să rupi ceapă, usturoi,

spanac, măcriș, roșii, castraveți ș.a. atunci când ai nevoie. Sunt așa de fericit când se coc cireșii, încât toată ziua sunt cățarat în ei, ca un copil. Niciodată nu aș schimba o casă cu tot ce are ea, cu grădină, cu flori, cu piscină, cu bucătărie de vară, cu tot confortul ei cu un apartament, oricât de luxos ar fi. Îmi place mult viața la țară, în mijlocul pădurii, bineînțeles, cu tot confortul necesar, și acesta este motivul pentru care toată ziua sunt cu furtunul în mână.

Apropo de aceasta vreau să menționez câteva rețete foarte utile pentru cei care trăiesc la țară.

Remediu pentru combaterea buruienilor

1 ceașcă de sare, 2 linguri de detergent de vase, 1 lingură suc de lămâie, 3 litri de oțet de 5⁰ - se amestecă și se toarnă într-o sticlă cu pulverizator. **Alungă insectele (oțetul), furnicile și muștele care se pun pe fructe.**

1 ceașcă de oțet în 3 litri de apă - se udă plantele care cresc foarte repede.

Dacă plantele au pe frunze pete de mucegai sau ciuperci se stropesc cu o soluție din ceai de mușțel amestecat cu 2 lingurițe de oțet alb.

Pentru trandafiri - 4 litri de apă se amestecă cu 3 linguri de oțet de mere și se pulverizează solul, iar ciupercile dispar.

Pentru mușcate frumoase - cojile de banană, după ce se usucă, se fărâmițează și se amestecă cu solul. **Nu se udă pe soare**, să aibă cât mai multă lumină. Se udă seara și dimineața, iar din când în când este bine să li se facă duș. Apa trebuie lăsată în stropitoare 2-3 zile.

Soluție pentru stropit pomii - 1 litru lapte proaspăt, 3 litri apă, 1 lingură de aracet - se amestecă bine și se stropesc pomii și roșiile.

Rețetă pentru preparat șunca

1 litru apă, 1/2 pahar sare grunjoasă, un pumn foi de ceapă, 1 ceapă, usturoi. Se fierbe apa într-o oală, iar după fierbere se pune slănina și se mai

fierbe zece minute. Se oprește focul și se lasă așa. După aceasta se adaugă usturoi pisat și condimente. Se ține 1 zi la frigider, apoi 1 zi la congelator.

Tratament pentru auz - 3 căței de usturoi zdrobiți cu ulei de măsline, se lasă o noapte, apoi se pun 2-3 picături în fiecare ureche 2-3 minute.

Nu vei mai tuși niciodată iarna - 2 banane coapte, 2 linguri miere, 400 ml apă - se pune apa la fiert, se curăță bananele și se pisează. După ce a fiert apa, se oprește focul și se toarnă apa peste banane. Se amestecă bine până se obține o pastă omogenă. După răcire se adaugă mierea. **Câteva lingurițe de 4 ori/ zi.**

Dacă se țin picioarele în oțet de mere, dispare mirosul, previne ciuperca, iar călcâiele nu vor mai crăpa.

Pentru picioarele umflate - ceai de pătrunjel - 1/4 cană pătrunjel tocat (frunze și rădăcină) într-o cană de apă fiartă 5-7 min la infuzat. Se poate adăuga lămâie, miere, ghimbir. 200 ml ceai / zi (foarte bun și pentru cancer).

Pentru energii pozitive în casă - 7 foi de dafin plus 7 căței de usturoi într-o sticlă de 1 litru de apă plată - se ascunde undeva în casă, alungă energiile negative ale celor care locuiesc în casă (în 7 zile apar efectele).

Tratament vase de sânge crăpate în ochi - clorură de calciu - clorocalcin - 15 picături de 3 ori pe zi într-o lingură de miere naturală timp de 6 zile. Tarosim de 3 ori pe zi. Vitroxigen efervescent una pe zi. Toblarex.

Apă alcalină - 2 litri apă, 1/2 linguriță bicarbonat de sodiu, 1/2 linguriță sare de mare (Himalaya), 1/2 linguriță cu zeamă de lămâie.

Am inserat doar câteva din rețetele găsite în cărțile pentru o viață sănătoasă și nu intenționez să le enumăr pe toate. Acum doresc să vă povestesc amintirile rămase după cea mai frumoasă vacanță pe care am petrecut-o cu amicul meu Antonescu (patronul firmei de turism Marshall) în Vietnam, Thailanda și Singapore. A fost de departe cea mai interesantă și plăcută vacanță. Am fost un grup de doar zece persoane, iar excursia a durat 18 zile. A fost foarte interesant, în primul rând pentru că am zburat pe toate rutele (inclusiv

cele interne) numai la business class, am stat numai la hoteluri de cinci stele plus, iar prețul nu a depășit 3.500 euro de persoană, deoarece făcusem rezervarea cu un an înainte de plecare. A existat totuși și un mic impediment, aceasta deoarece când am ajuns la Hanoi (Ho Chi Minh), valiza mea nu a ajuns. Abia după cinci zile de stat în Vietnam, la plecare, am găsit-o în aeroport, la bagaje. Îmi amintesc că aeroportul era plin de militari și polițiști cu armele încărcate (parcă era stare de război), iar eu și Antonescu am mers la biroul de bagaje pierdute și am găsit valiza mea într-un depozit, alături de alte bagaje. După multe peripeții am intrat în posesia ei. După aceasta am aflat de ce doar bagajul meu nu ajunsese. Prietena mea Draga avea un coleg de facultate la Hanoi și mi-a dat pentru acesta un mic cadou, cadou pe care l-a împachetat în staniol. Razele X de la controlul aeroportului nu penetrează prin staniol, așa că pachetul era suspect. Cum la Istanbul am avut doar o oră escală înainte de îmbarcarea spre Dubai (cu compania aeriană Fly Emirates), cei de la aeroport mi-au pus bagajul deoparte, ca să-l verifice. Mi-a creat un mare disconfort, a fost prima oară de când călătoresc când mi s-a întâmplat asta. Din Vietnam am plecat înspre Thailanda, la Bangkok, unde am stat câteva zile și am fost cazați la un hotel superb, pe malul fluviului care traversează Bangkok-ul, hotel care făcea parte din lanțul hotelier "Insula". Mi-a plăcut foarte mult orașul, nu știam atunci că o să mai ajung încă de trei ori aici. Printre altele, aici am vizitat și am mâncat la cel mai mare restaurant (peste o mie de locuri) cu pește și fructe de mare. Te duceai înăuntru, luai un cărucior și puneai în el tot ceea ce voiai să mănânci și să bei (pește, fructe de mare, salate, vin, bere, pâine etc) și apoi mergeai la casă să plătești. Căruciorul era preluat de un ospătar, care ducea peștele la pregătit și îți aranja masa, iar tu în timpul ăsta puteai să privești tot ceea ce făceau bucătarii, aveau bucătărie deschisă. De la Bangkok am plecat cu avionul la Phuket, o stațiune superbă pe malul oceanului, unde ne-am cazat la hotel Marriott, de cinci stele plus, cu baldachine ca-n filme și cu o bucătărie extraordinară. Aici am stat șapte zile, perioadă în care am vizitat toate stațiunile

și insulele din jur. Aceasta datorită amicului Antonescu, care l-a contactat pe cel cu care el făcea afaceri în zonă și care ne-a pus la dispoziție un iaht, cu care am văzut toate insulele din jur. Cel mai mult mi-a plăcut insula Phi Phi, o insulă foarte exotică și plăcută. Trebuie să recunosc că servicii ca în acea excursie nu prea am întâlnit, poate doar în Turcia, la Belek, în cluburile sale celebre. Din Thailanda am plecat spre Singapore, unde am stat câteva zile, oraș și țară care mi-au plăcut foarte mult. Când te gândești că toate aceste itinerarii le-am făcut numai la business class și am stat numai la hoteluri de cinci stele plus, îți dai seama cum se simt cei care fac toate vacanțele astfel. Recunosc că te simți alt om când observi cum te tratează toți, asta cred că este senzația pe care o au toți cei care sunt bogați. Este adevărat că toți ajungem în același loc, viața se desfășoară între o inspirație și o expirație, sau mai bine spus "*ne naștem cu un țipăt, murim cu un geamăt, nu ne rămâne decât să trăim zâmbind*".

Contează însă enorm cum ne trăim viața, acesta este și motivul pentru care trebuie să ne străduim și să ne rugăm lui Dumnezeu ca viața să ne fie ca o poveste frumoasă. Chiar dacă uneori viața ne lovește cu duritate nu trebuie să uităm niciodată că "**Dumnezeu nu-ți trânteste niciodată ușa în nas fără să-ți deschidă o fereastră**".

Dacă ar trebui să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru ceva deosebit ar fi pentru faptul că sunt un om foarte conciliant, nu m-am certat niciodată cu nimeni, nu sunt ranchiunos, invidios. Recunosc că am fost o singură dată invidios, dar la modul plăcut, în sensul că mi-am dorit și eu foarte mult să dețin ce mi-a arătat prietenul meu Popescu la începutul anului '90, un Mercedes superb, când m-a luat instantaneu durerea de ficat. N-am resentimente față de nimeni, nici față de cei care mi-au făcut viața un calvar atunci când eram "în misiune la Caracas". Pentru toate acestea îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi când mă rog, dimineața și seara.

Bătrânețea este iarna vieții, dar mulți nu ajung să se bucure de ea, pierzându-se în celelalte anotimpuri. Să fii bătrân e o binecuvântare. Eu

niciodată nu m-am gândit la bătrânețe, nu m-am simțit niciodată bătrân, dimpotrivă, mi se pare că ce scrie în buletin este ireal. Faptul că mi-a plăcut foarte mult și îmi place să fac sport, să mă plimb, să mă îmbrac frumos, să privesc tot ceea ce este frumos (inclusiv fetele frumoase pe care le văd) mă face să cred că sunt tânăr, ca mai am multe de arătat celor care mă privesc și sunt sigur că viața îmi va zâmbi în continuare. Sunt sigur că dacă ar fi să o iau de la capăt cu viața aș face aproape la fel, cu mici "adnotări". Cu siguranță nu aș mai face greșeala pe care am făcut-o atunci când am fost convins să mă împrumut de la bancă, deși eu eram cel mai elocvent glas care striga nu, nu vă împrumutați de la bancă. Această greșeală m-a costat liniștea multor ani și nu aș mai repeta-o. Există o vorbă foarte înțeleaptă, care spune că "până nu ești prost nu ai cum să fii deștept"; sau cum spunea marele președinte american Harry Truman "în fiecare minut se naște un prost". În concluzie nu ai cum să fii deștept mereu, important este să înveți din greșeli și să nu le mai repeți (cei care repetă aceleași greșeli se numesc idioți). De fapt cam asta este viața, Dumnezeu te pune în tot felul de ipostaze ca să înveți, iar dacă nu ai reușit sau nu ai vrut s-o faci, te reîntorci pe pământ până o faci.

Astăzi este Paștele, ziua învierii lui Hristos, o sărbătoare mai atipică, având în vedere că toată lumea este consemnată la domiciliu din cauza acestei pandemii. Este surprinzător să constați cum o lume întreagă stă izolată și înfricoșată de acest dușman nemilos și invizibil. Nici dacă dădeau bomba atomică nu se întâmpla asta, era afectată mult mai puțină lume. Apropo de această sărbătoare îmi amintesc că, atunci când eram copil, mama în Vinerea mare făcea cozonaci, pe care îi frământa într-o covată mare de lemn. Muncea o zi întreagă, pentru că făcea de fiecare dată 13 cozonaci, atâția încăpeau în cuptorul de cărămidă pe care-l aveam în bucătăria de vară. Imediat după ce băga cozonacii la copt eu o urmăream cu înfrigurare, pentru că de fiecare dată după ce îi scotea din cuptor, eu pândeam o clipă de neatenție și furam un cozonac fierbinte, pe care-l înfulecam pe nerăsuflăte. N-am să uit niciodată mirosul și

gustul acelor cozonaci, care erau mirifice și pe care nu le-am mai găsit niciodată, oricât m-am străduit. Îmi amintesc că în preajma sărbătorilor de Paște mama încerca de fiecare dată să ne cumpere lucruri noi de îmbrăcat. Într-un an, când nu a avut bani cu ce să ne cumpere ceva, și pentru că eu o înnebuneam că vreau ceva nou de îmbrăcat, mi-a confecționat un costum din hârtie albastră (de regulă această hârtie o folosea pentru a acoperi geamurile în loc de perdele). În ziua de Paște am îmbrăcat costumul și m-am dus în centrul satului să mă dau în roată (scrânciob). Era o roată confecționată din lemn, care avea cinci bănci cu câte două locuri pe fiecare bancă și care era pusă în funcțiune de câte doi bărbați, care o învârteau. Aceasta era plăcerea supremă la acea vreme, nu existau alte variante de distracție. În timp ce eram în roată, pe o bancă cu alt copil, a venit o ploaie torențială care ne-a făcut ciuciulete, iar mie mi s-a înmuiat tot costumul albastru de hârtie și am rămas doar cu ațele agățate de trup. Am plecat acasă plângând cu sughițuri, urlând că mi s-a prăpădit costumul. Doamne, groaznică mai este sărăcia. Peste timp, când imi aminteam acea zi de Paște și discutam cu mama, aceasta se amuza și ne spunea că nu avea ce face, aceasta era situația la vremea respectivă.

La acea vreme, mâncarea de bază era alcătuită din fasole și cartofi, iar duminica, din când în când, tăiam câte un pui de găină (asta când creșteam pui) de mărimea unui porumbel, din care mâncam cinci persoane, mama și noi, cei patru copii. Trebuie să recunosc că acei pui aveau un gust teribil, gust pe care nu l-am mai regăsit niciodată de-a lungul anilor.

Îmi amintesc că în perioada vacanțelor de vară, toți elevii și studenții din comună și din comunele alăturate organizau petreceri studențești, la care participau zeci de tineri și o orchestră formată din 3-4 lăutari. Aceștia cântau toată noaptea muzică modernă pe atunci, cha cha cha, charleston, foxtrot, twist, vals, tango. Șeful orchestrei era un țigan tânăr și foarte frumos, Culai Grosu, care era un adevărat artist, cânta nemaipomenit la acordeon. Maria, sora mea, era studentă la Filologie, iar eu eram elev la Școala profesională de la Odobești.

Mă lua cu ea la toate petrecherile, unde veneau elevi mai mari ca mine, dar care mă tolerau pentru că eram foarte sociabil și îmi plăcea să dansez la nebunie. Ca să particip la petreceri trebuia să mă îmbrac frumos, iar eu nu aveam decât o cămașă albă și o pereche de pantaloni gri, ținută pe care o spălam în fiecare zi. Cel mai greu îmi era să calc cămașa, așa că o rugam pe Maria să o calce, însă de fiecare dată o pârlea cu fierul de călcat, care era foarte încins (pe atunci nu era curent electric și încălzeam fierul de călcat cu jarul din foc). Acesta a fost motivul pentru care am învățat încă de atunci să-mi calc cămașa, îndeletnicire pe care am păstrat-o până în ziua de azi, când îmi calc toate cămășile și pantalonii singur și mi se pare că nimeni nu o face mai bine ca mine. La aceste petreceri îmi plăcea la nebunie de o fată mai mare ca mine cu vreo trei ani, care era sufletul petrecherilor, dar atunci nu am îndrăznit niciodată să-i spun ce simt pentru ea. Peste ani am întâlnit-o într-una din zile, când eram în București cu un prieten care era secretarul F.R.F., "Fofa". I-am dat întâlnire și am mers împreună la ARO Brașov, ocazie cu care i-am destăinuit ce îndrăgostit am fost de ea în perioada adolescenței mele. Gina era o fată foarte isteată și provenea dintr-o familie foarte bună din satul nostru, iar în București lucra ca secretară la Ministerul Agriculturii. Cam în aceeași perioadă a anilor '70 am cunoscut o fată superbă, care lucra la un institut de proiectări din București, Asineta se numea, cu care îmi plăcea să merg la Atlantic Bar (era lângă sediul C.C.). Îmi amintesc că prima oară când am mers cu ea la acest bar am lăsat-o în mașină, iar eu m-am dus la portar (pe atunci portarul era cel mai mare, el repartiza locurile la mese, el era un factotum) și i-am dat acestuia o șpagă, rugându-l ca atunci când vin cu însoțitoarea mea să se aplece până la pământ, să mă conducă la cea mai bună masă și să se poarte cu reverență. Am vrut să o impresionez și așa procedam de fiecare dată când veneam la bar cu "premiere". Îmi amintesc că într-una dintre plimbările noastre la munte ne-am dus la Sinaia și am vrut să ne urcăm cu telefericul la Cota 1.400 și la Vârful cu Dor. Cei de la teleferic nu voiau să dea drumul pentru că nu erau destui pasageri, așa că am plătit toate locurile și a

mers telefericul doar cu noi doi. Asineta era o fată foarte frumoasă și cu foarte mult sex appeal, iar eu de fiecare dată când o vedeam îi recitam din Minulescu:

*"Eu știu că ai să mă înșeli chiar mâine,
Dar pentru că astăzi mi te dai toată
Te iert, e vechi păcatul și nu ești prima vinovată".*

Eram îndrăgostit de ea și deseori îi recitam:

*"Tu crezi c-a fost iubire adevărată?
Eu cred c-a fost o scurtă nebunie
Dar ce a fost....ce-am vrut să fie...
Nu o vom ști-o poate niciodată.
A fost un vis... un vers... o melodie...
Dar ce anume a fost, ce-am vrut să fie
Nu o vom ști-o poate niciodată".*

Inima unei femei este un ocean de secrete, de aceea este bine să nu-ți faci iluzii, pentru a nu avea deziluzii. Nu este suficient să fii fericit, trebuie să fii în pace cu tine însuși.

Nu trebuie să uităm niciodată atunci când ne adresăm cuiva că și cuvintele pot schimba vieți, în bine, dacă sunt pozitive, sau în rău, dacă sunt negative. De asemenea, ***nu trebuie să uităm că nimeni nu este deținătorul adevărului absolut.***

Shakespeare avea mare dreptate când spunea *"sunt fericit pentru că nu am mari așteptări de la nimeni"*. Viața e scurtă. Iubește viața, fii fericit, zâmbește. Trăiește pentru tine și înainte să vorbești, ascultă; înainte să scrii, gândește; înainte să cheltui, câștigă; înainte să te rogi, iartă; înainte să rănești,

simte; înainte să urăști, iubește; înainte să renunți, încearcă; înainte să mori, trăiește.

Povești, ale tinereții valuri. Îmi amintesc într-o seară la barul Atlantic, când eram cu Nicușor, a venit la masa noastră Dan Spătaru, care cânta la bar, și am băut împreună până dimineața, pe la orele 3.30 - 4.00. De acolo eu am plecat spre serviciu (lucram la Slobozia Bradului) și pentru că eram foarte obosit și băusem și multă șampanie mergeam cu mașina în zig zag, mi se închideau ochii de somn, mă opream câteva clipe, mă spălam cu apă rece și reporneam la drum. Noroc că atunci nu era circulație, mai ales noaptea, și nici nu îndrăzneam nimeni să mă oprească. Aveam număr mic de înmatriculare, 1-B-475, numere rezervate pentru cei de la partid, cei care sunt de aceeași generație cu mine știu despre ce vorbesc.

Pe atunci șeful barului era Viorel Păunescu, un om deosebit, cu care am avut o relație frumoasă, iar atunci erau puține locurile unde puteai să te distrezi. Peste ani, când m-am reîntâlnit cu Viorel, acesta și-a exprimat mereu dorința de a-i povesti perioada petrecută în "misiune". Apropo de acea perioadă îmi amintesc că, atunci când eram la Târgoviște, șeful arestului era un plutonier adjutant, Udrea, care era de loc din Bolintin Vale, un individ cum nu am mai întâlnit și nici nu-mi doresc să mai întâlnesc. Era un om atât de rău și ranchiunos, avea un rânjet care te băga în sperieți, un om predestinat pentru meseria pe care o practica. Deși pentru mine perioada petrecută la Târgoviște a fost o perioadă mai destinsă, pot spune că acest ins mi-a făcut viața un calvar. Îmi făcea percheziții de trei ori pe zi, mă umilea de câte ori mă vedea, iar eu îl aprobam de fiecare dată și mă rugam lui Dumnezeu să mă ajute să nu "explodez". Dumnezeu a fost tot timpul cu mine și m-a ajutat să nu greșesc. Când acesta a ieșit la pensie, după vreo trei ani, am răsuflat ușurat și m-am bucurat mai mult decât dacă aș fi câștigat la loto. Toate aceste amintiri și-au lăsat o amprentă puternică asupra mea și, deși m-am străduit, nu am putut uita.

Niciodată nu mi-a fost rușine sau nu am ascuns tot ce am pățimit în acea perioadă. Face parte din viața mea și este o lecție dură pe care mi-a dat-o viața, nu știu pentru care motiv, probabil pentru greșeli făcute în altă viață, sau poate am preluat greșelile făcute de ai mei. Indiferent de cauză, am luat-o ca atare și m-am străduit din răsputeri să uit, deși uneori am perioade când mă apucă "nostalgii blegoase" și cad în letargie. Poate niciodată nu aș fi știut că sunt atât de puternic, că omul poate suporta atât de mult, dar dacă Dumnezeu te iubește, totul este posibil.

Sper ca toți cei ce mă cunosc să învețe câte ceva din experiența mea de viață, să învețe să nu se lase învinși, indiferent cât de greu le este, să învețe să gândească pozitiv, chiar dacă totul în jurul lor se scufundă, să învețe că Dumnezeu ne dă tuturor lecții de învățat, și că nu trebuie să disperi, indiferent cât de grea este crucea pe care trebuie s-o duci. Și mai ales nu trebuie să uitați niciodată că fără Dumnezeu nimic nu este posibil.

"Indiferent de vârstă păstrează dragostea în viață".

"Un om nu este bătrân atâta timp cât posedă inteligență și afecțiune".

"Niciodată să nu accepți critica de la oameni de la care nu ai cere niciodată sfaturi".

"Să ai clasă înseamnă să păstrezi tăcerea în fața proștilor, chiar și atunci când ai multe de spus".

"Viața nu este făcută să fie ușoară, e făcută să fie trăită"!

"Uneori viața e bună, alteori aspră, dar cu fiecare urcuș și coborâș înveți lecții care te fac mai puternic".

"Valoarea omului se măsoară după greutățile pe care el le învinge".

"Să nu uiți niciodată cine ai fost și de unde ai plecat".

"Viața îți oferă multe surprize"!

Trei reguli care trebuie respectate în viață:

- 1. Dacă nu lupți pentru ceva, nu îl vei avea niciodată.**
- 2. Dacă nu întrebi, răspunsul va fi mereu NU!**
- 3. Dacă nu mergi înainte, vei fi mereu în același loc.**

- 1. Nu promite când ești fericit.**
- 2. Nu răspunde când ești nervos.**
- 3. Nu decide când ești trist.**

DE REȚINUT:

*"Nu face tot ce poți,
nu cheltui tot ce ai,
nu crede tot ce auzi și
nu spune tot ce știi!"*

Și nu uitați:

*"Omul care nu mai are nimic de pierdut este cel mai greu de învins".
"Trăiește azi, pentru că ieri nu mai este iar mâine poate să nu mai fie".*

Și amintește-ți:

Viața rămasă este prea scurtă pentru ca să bei "UN VIN DE PROASTĂ CALITATE"!

"DĂ-MI DOAMNE OAMENI DRAGI SĂ MĂ POT BUCURA DE TIMP!"

ȘI DOAMNE, DĂ-MI TIMP SĂ MĂ POT BUCURA DE OAMENI DRAGI!"

"Pentru a reuși în viață, dorința de a avea succes trebuie să fie mai puternică decât teama de a nu reuși"

"Dacă nu lupți pentru ceea ce vrei meriți ceea ce ai".

"Nu încerca să schimbi oamenii. Doar iubește-i, iubirea este cea care ne schimbă"

DE REȚINUT:

SECRETUL PENTRU A TRĂI MULT ESTE:

- SĂ MĂNÂNCI PE JUMĂTATE

- SĂ MERGI DUBLU

- SĂ RÂZI TRIPLU

- SĂ IUBEȘTI FĂRĂ MĂSURĂ

"Măsoară fericirea cu ceea ce ai, nu cu ceea ce îți lipsește".

"Atitudinea și nu Aptitudinea îți determină Altitudinea".

CEL MAI IMPORTANT DE REȚINUT:

SINGURA FIINȚĂ CARE NU TE LASĂ SĂ CAZI, CARE TE RIDICĂ DE JOS CÂND AI NEVOIE DE SPRIJIN... EȘTI TU ÎNSUȚI.

- RESTUL E POVESTE -

ARTA DE A TRĂI?

**SĂ AI PRIVIREA CELUI CARE A TRECUT PRIN MULTE... ȘI
ZÂMBETUL CELUI CE LE-A DEPĂȘIT PE TOATE.**